

FYNSK FORÅR ELLER FRIT FALD

Sådan lød parolen fra de 600-700 lærere, elever og forældre d. 1 februar havde samlet sig i protest mod Odense Kommunes planer om at fyre op mod 124 lærere.

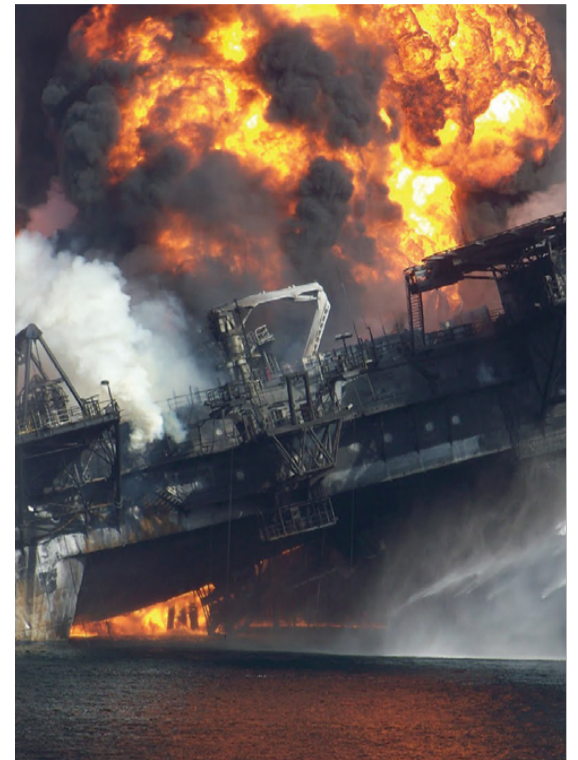
Disse fyringer er en del af en større sparerøvelse i Odense Kommune, men lignende nedskæringer gennemføres i alle andre af landets kommuner. I Odense er konsekvensen forringet service, og at 500 medarbejdere mister deres job. Siden planerne om lærefyringerne blev offentliggjort er der udover demonstrationen blevet afholdt et stormøder og dannet netværk. Dette er et konkret svar på krisepolitikken. Det kommer fra almindelige mennesker der organiserer sig selv og handler fordi, at politikernes bud på hvem der skal betale kriseregningen, ikke er spor solidarisk eller rimelig.

Lene Junker, folkeskolelærer i Odense, skriver i artiklen på side 8: "Det Arabiske forår har inspireret

og imponeret mange. Men det nye sker, når man selv skaber "forår" på sin egen arbejdsplads, i sin egen by."

Læs artiklen på side 8

DEEPWATER HORIZON

Det er over et år siden, at katastrofen i den mexicanske golf fandt sted. Boreplatformen Deepwater Horizon brød i brand, sank i havet og udløste det største olieudslip i USA's historie. Vi har set nærmere på konsekvenserne af katastrofen.

Læs side 07

ARBEJDERKAMP I EGYPTEN

De nye uafhængige fagforeninger organiserer nu omkring 1,5 millioner arbejdere. De kræver højere mindsteløn, stop for prisstigninger, gratis sundhed, og meget mere. Jørn Andersen tager pulsen på Egypten.

Læs side 12

DUK DIG IKKE - DUK OP!

BEKÆMP DEN FASCISTISKE TERROR

Mandag den 16. marts 1992 sprang en bombe i Internationale Socialisters (IS) kontor i Søllerødgade 33 på Nørrebro. 29-årige Henrik Christensen, som var på IS-kontoret den dag, blev dræbt af bomben. Gerningsmændene blev aldrig fundet, men alt tyder på, at de kom fra det opblomstrende nynazistiske miljø.

Der er nu tyve år siden, men truslerne fra den yderste højrefløj er stadig til at tage og føle på. Derfor arrangerer Antiracistisk Netværk demonstration den 16. marts 2012 klokken 17.00 fra Blågård's Plads. Demonstrationen går til Søllerødgade og slutter derefter på Sankt Hans Torv.

31 MARTS

BREIVIKS VENNER KOMMER TIL AARHUS

DE SKAL STOPPES

ALLE TIL AARHUS

MERE INFO SE SOCIALISTER.DK

16marts.dk

EU formandskab – krisepolitik og modstand

Krisen

Danmark har i dette halvår formandskabet for et EU i dyb økonomisk krise. Væksten er lav, arbejdsløsheden historisk høj, og Grækenland og Portugal er på kanten af statsbankerot. Samtidig har 2012 allerede budt på strejker og protester rundt om i Europa, hvor vi har udsigt til endnu et år med nedskæringer. I Danmark har fagbevægelsen indkaldt til møder og demonstration under EU-topmødet.

Finanspagten

Det helt centrale spørgsmål er, hvem der skal betale for krisen. Med finanspagten forsøger Europas elite at stive hinanden af i endnu et forsøg på, at få Europas arbejderklasse til at betale. Europas politikere vil bruge finanspagten til at forsøge at dække sig bag hinanden og give "EU" skylden for at føre nedskæringspolitik.

Finanspagten betyder, at landenes statsunderskud ikke må stige med mere end 0,5 % af de enkelte landes BNP. Det betyder, at man ikke kan sætte store investeringer i gang, men at vi fortsat vil se angreb på vores pension, på vores dagpenge, og andre overførselsindkomster, hvilket igen vil lægge pres på lønnen.

Håbet er, at den stramme økonomiske politik vil sikre de Europæiske virksomheders konkurrenceevne ved at sænke den europæiske befolknings levestandard. Men samtidig vil den stramme økonomiske politik forværre krisen, da den europæiske befolkning vil miste yderligere købekraft.

Nedskæringspolitik vs. demokrati

I forbindelse med vedtagelse af finanspagten udtalte Angela Merkel: "Aldrig vil man være i stand til at ændre den (finanspagten, red.) gennem et parlamentarisk flertal."

Krisen har vist, at eliten i Europa er parate til at opgive grundlæggende demokratiske

principper i deres iver efter at holde sammen på deres kriseramte europæiske projekt. I Grækenland sendte den tidligere regeringschef Papandreou en af EU's såkaldte redningspakker til folkeafstemning, men dette faldt ikke i god jord hos EU toppen i Bruxelles. Papandreou blev kaldt til hastemøde; to dage efter var folkeafstemningen aflyst, og en uge efter blev Papandreou skiftet ud med den ikke-valgte Lucas Papademos. Papademos er ikke nogen tilfældig teknokrat, men derimod den tidligere vicepræsident for den Europæiske Centralbank (2002 til 2010).

Også i Italien er Silvio Berlusconi trådt tilbage og udskiftet med den ikke-valgte bankmand, Mario Monti. I begge tilfælde er den demokratiske ret til at vælge sin egen regering blevet suspenderet for at sikre en hurtig gennemførelse af den hårde nedskæringspolitik, som den Europæiske Centralbank, IMF og EU kommissionen, ønsker gennemført

Der er heller ikke meget, der tyder på, at de danske politikere vil sende finanspagten til folkeafstemning. De er ban-

ge for, at en folkeafstemning vil synliggøre befolkningens modstand. De ved, at deres borgerlige økonomiske politik vil møde modstand, fordi den handler om at få os til at betale. Fortsættelsen af krisepolitikken kombineret med den voksende folkelige modstand, vil øge politikerleden og gøre det endnu sværere at opretholde illusionen om den demokratiske legitimitet i EU-projektet.

International modstand

Med den internationale krise som baggrundstapet, er det blevet tydeligere, at der ikke findes nationale danske svar på krisen. Krisen er verdensomspændende, og det samme er kampen om, hvem der skal betale.

Når det lykkes at sænke levestandarden og lønningerne et sted i Europa, bliver presset på den danske levestandard hårdere. Vi er i samme båd som arbejderne i Grækenland, Italien og Portugal. Når EU-toppen kræver den græske mindsteløn sænket, lægger det også pres på os.

Vi bør udnytte EU topmødet til at vise, at vi også er en del af

den internationale kamp mod nedskæringspolitikken. Vi bør kræve, at de rige og bankerne skal betale for krisen. Vi skal argumentere for strejker mod nedskæringer. Vi skal vide, at når den græske arbejderklasse gennemfører en 48-timers generalstrejke, kæmper de også en kamp for os.

Topmødet bliver mødt med demonstrationer

Dele af den danske fagbevægelse har sammen med miljø- og klimaorganisationer skabt et netværk under navnet "Forandring nu". De har allerede nu indkaldt til konference d. 28. marts i København, hvor man vil diskutere grøn omstilling og stille krav til politikerne. Man kræver grønne jobs og en skat på finansielle transaktioner (se artiklen om Tobin-skat på side 13).

Den 29. marts, har netværket indkaldt til demonstration, hvor man vil overlevere kravene til politikerne. Vi opfordrer alle til at støtte op om de to dage med protest imod EU toppen.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Stigende ulighed

Ifølge en rapport fra OECD fra december 2011, er OECD-landenes ulighed større, end den har været i over 30 år.

I både Tyskland, Sverige og Danmark er uligheden steget, fra at de rige tjente fem gange

så meget som de fattige, til nu at tjene seks gange så meget. I Italien, Japan, Korea og Storbritannien er forholdet 10 til én, mens uligheden er helt oppe på 14 til én i USA, Tyrkiet og Israel. I lande som Chile og Mexico er forholdet 25 til én, mens de rige

i Brasilien tjener over 50 gange så meget som de fattige.

OECD anbefaler, at landenes rigere del af befolkningen skal betale mere i skat. I USA stod én procent af befolkningen for 8 procent af de samlede indkom-

ster i 1989, mens det i 2008 var steget til 18 procent – og i 2010 faldt topskatten fra 70 procent til 35 procent.

SONJA LANGE

Arbejdsløshed gør folk syge

Ugebrevet A4 har lavet en undersøgelse af, hvordan arbejdsløsheden påvirker de ledige psykisk. Mens hver anden var stresset da de blev spurgt, havde to ud af tre ledige haft stress inden for den seneste måned. Stressen viser sig bl.a. i søvnbesvær og ondt i maven.

88 % af de ledige fra A4's undersøgelse svarer, at det at finde et arbejde i nogen eller høj grad vil være med til at mindske deres stress.

Ekspertter mener at arbejdsløsheden vil skabe mellem 20.000-40.000 langtidsdeprimerede.

Tæppet væk

Syv ud af ti af de ledige dagpengemodtagere bliver mere stresset af, at dagpengeperioden er forkortet fra 4 til 2 år. Ifølge Beskæftigelsesministeriet vil mellem 7.000-12.000 ledige ramme dagpenge-loftet til nytår 2013. Derefter er tallet mellem 2.000-4.000 om året. Og så er den ledige overladt til kontanthjælp.

Men ikke alle har ret til at modtage kontanthjælp. Har man en formue over 10.000 kr. eller en ægtefælle med et arbejde, kan man ikke få kontanthjælp. Man regner med at 94 % af de dagpenge-forsikrede mellem 50 og 54 år ikke kan få kontanthjælp. For de 18-24-årige er tallet 70 %. Et stop for dagpengene kan altså hive tæppet væk under manges økonomi.

Man kan ikke tage fri

I undersøgelsen forklarer én af de ledige: "Det, som stresser mest, er altid at skulle være klar, og aldrig at vide, hvornår det holder op. Man kan ikke tage fri fra at være arbejdsløs."

En anden beskriver sine tanker sådan: "Det er ikke det konkrete, der stresser, det er det ukonkrete. Tvivl om, hvor jeg er, og hvad jeg laver om en uge, en måned, et år. Er privatøkonomien stabil? Er man uønsket af arbejdsmarkedet? Er man sin vennekreds værdig? Forbruger man for meget? Gør man nok for at finde arbejde? Hvad skal man i virkeligheden gøre for at finde arbejde? Og så videre. Helt konkret: Usikkerhed."

CHRISTINE BERGEN

Fakta:

Ifølge ugebrevet A4's undersøgelse, viser de lediges stress sig på følgende måder:

- Søvnløshed: 51 %
- Ubeslutsomhed: 49 %
- Uengagerethed: 44 %
- Aggressivitet: 30 %
- Nedsat præstationsevne: 26 %
- Øget brug af stimulanser: 17 %
- Øget sygefravær: 9 %
- Hyperventilation: 2 %
- Andet: 4 %
- Har ikke adfærdsmæssige symptomer: 10 %
- Knap hver fjerde har ondt i maven

Socialistisk skattepolitik

Dem, der trækker i kedeldragter eller orange veste. Dem, der har værktøjsbælte. Dem, der tager en uniform på. Dem, der har skemalagte pauser. Dem, der cykler rundt i hjemmeplejen. Dem, der er på arbejde juleaften. Dem, der må tage en søndagsvagt. Det er dem, der skal kunne mærke de nye skattelettelser. Sådan formulerede skatteminister Thor Møger Petersen det i en kronik 18 Januar. Det kan virke meget sympatisk og som en lille kompensation, når man nu har forringet efterlønnen og halveret dagpenge-perioden. Den kompenserende og sympatiske tanke rækker dog ikke særligt langt.

Gruppen af ledige vil ikke være indbefattet af den nye skattereform, de vil intet mærke til skattelettelserne. Afstanden og uligheden mellem den arbejdende og den arbejdsledige del af befolkningen, vil øges endnu mere med skatteministerens forslag. Den arbejdsledige får nu endnu mere

grund til at dukke nakken, og måske bliver det nu endnu sværere at komme ind på arbejdsmarkedet. Angrebene på de arbejdsledige har været voldsomme i de sidste par måneder; især diskussionen om Carina og Socialdemokraternes aggressive værdikamp har været væsentlige bidrag.

Det er tankevækkende, at ingen diskuterer hvordan arbejdsmarkedet og arbejdspladser kan indrettes, så alle har mulighed for at deltage i det fællesskab, som en arbejdsplads kan udgøre. Diskussionen har handlet om, at det skal kunne betale sig at arbejde og om vigtigheden af at føre en ansvarlig økonomisk politik. Villy Søvn-dal skrev i en kronik i Jyllandsposten:

”For moderne socialister er det vigtigt, at der føres en økonomisk ansvarlig politik, og at vi har modet til at prioritere behårdt. Det er vi ikke ene om, men vi er garanten for, at det sker på en fair, balanceret og rimelig måde.”

Hvad Villy Søvn-dal og SF mener med en ansvarlig økonomisk politik, er meget uklart. Denne artikel vil derfor komme med et bud på, hvad en socialistisk og en økonomisk ansvarlig politik kunne være.

En socialistisk fordelingspolitik

Den behårde prioritering, som sker på en fair, rimelig og balanceret måde kunne passende være, at alle dem der har mest, giver til dem, der har mindst, indtil alle har lige meget. Dette kunne gøres ved at beskatte de multinationale selskaber. F.eks. kunne Nestlé, IBM og Kellogg's betale skat af de penge som de tjener i Danmark. I 2008/09 betalte de 0 kr. i skat tilsammen, mens de samme år omsatte for 10,5 milliarder kr. i Danmark.

Samtidig kunne man begynde at røre ved boligbeskatningen, så der ikke kan tjenes penge på spekulation i ejendomme. Denne

form for spekulation har ingen gavn for noget samfund, men er udelukkende gavnlig for den enkelte kapitalists pengepung. I 2009 blev de 10% rigeste i Danmark, som følge af stoppet på boligbeskatningen, belønnet med 3% ekstra i forhold til de resterende 90 %. Skattestoppet på boliger er desuden det mest ulighedsskabende initiativ ifølge de økonomiske vismænd.

At beskutte finans- og valutaspekulation vil være endnu et socialistisk tiltag, der vil kunne bidrage til, at sikre en del af den velfærd, som almindelige lønmodtagere har mistet, for at politikerne har kunnet rede bankerne med enorme hjælpepakker – med bankpakke 2 garanterede staten bankerne 100 milliarder kr.

Olien i Nordsøen kunne gøres til et statsligt foretagende, der vil kunne sikre den danske stat en væsentlig indtægt. Samtidig vil staten måske sørge for, at olieudvindingen ville foregå så skånsomt for naturen som muligt. Det er nemlig staten, der skal stå for oprydningen, når oliefesten er forbi, uanset om det er Mærsk eller staten, der udvinder olien.

Der findes altså mange steder, hvorfra man kan hente de økonomiske midler, der kan sikre en fair, rimelig og balanceret økonomisk politik.

Fair, fordi dem, der har mest, også betaler mest til fællesskabet. Rimelig, fordi ingen mennesker skal blive rige på andre menneskers arbejde. Balanceret, fordi der sikres en stabilitet i samfundet, så ingen mennesker efterlades i fattigdom.

Villy, en moderne socialist.

Om en moderne socialist som Villy Søvn-dal kan gøre brug af Marx' filosofi skal være usagt, men derfor skal vi andre ikke snydes. Skatteforslagene i artiklen kan bidrage til, at menneskers materielle betingelser vil kunne ændre sig. Det kan have stor betydning for, hvordan vi opnår et socialistisk samfund. Marx skrev, at ideerne som opstår hos mennesker, er en direkte konsekvens af de materielle betingelser vi lever under.

MATHIAS M. CHRISTIANSEN

Fattige i Danmark

I Danmark findes ingen fattigdomsgrænse. Dette har været et af temaerne, efter vi fik en SSFR-regering, men stadig er intet sket.

Flere organisationer bruger 50% af medianindkomsten for at regne fattigdommen ud i Danmark. Går man frem efter den, findes der ca 235.000 fattige. Dette tal er fra regnet studerende.

Hele debatten tog fart, efter Özlem Cekic fra SF udfordrede Joachim B. Olsen fra Liberal Alliance til at møde en fattig enlig mor. Jeg havde inden kontaktet Özlem, og opfordret hende til at tage kontakt til mig, så jeg kunne finde en familie til hende.

Dette skete ikke. I stedet var sagen om Özlems person "Carina" i den grad med til at ødelægge debatten. Det rådighedsbeløb man for "Carina" fandt frem til, viste at hun havde lige så meget som én i arbejde. Der er dog fejl i rådighedsbeløbet. Man har her indregnet børnepenge og børnebidrag. Disse beløb må iflg. Ankestyrelsen, ikke indgå. Skulle disse beløb medtages, skulle de også indgå hos den person i arbejde,

man sammenlignede "Carina" med. Ville man det var forskellen meget større.

Jagten på de fattige

Men debatten ødelagde det for mange fattige familier. Lige pludselig skulle de arbejdsledige jages. Socialminister Mette Frederiksen fra Socialdemokratiet, meldte direkte ud, at folk ikke ville bestille noget. Dette ud fra tal fra Jyllandsposten, som viste sig at være forkerte. På trods af det, kom der aldrig en undskyldning fra Mette Frederiksen.

Under VK-regeringen nedsatte man dagpengeperioden til 2 år. Samtidig beholder man reglen om forsørgerpligt. Dette kommer til at betyde, at folk helt falder ud af forsørgelse. Efter de gamle dagpengeregler på 4 år, står ca 70.000 langtidsledige uden nogen former for forsørgelse. Dette tal stiger nu. Derved også fattigdommen.

Hvad gør man så fra regeringens og Enhedslistens side for at afhjælpe dette? Jo, man afskaffer starthjælp og kontant-

hjælpsloftet. Samtidig arbejder man på en skattereform, som sænker skatten på arbejde. For som vores Skatteminister siger: Nu har de svage grupper jo fået.

Men er det rigtigt? Regner man antallet af folk på starthjælp og folk, der er ramt af kontanthjælpsloftet, ud, er antallet mellem 9000 og 10.000. Dette i forhold til antallet af kontanthjælpsmodtagere, er svindende lille. Så nej. Alle har ikke fået. Kontanthjælpsmodtagerne og vores pensionister, kommer endnu engang til at betale for skattelettelser til de bedre stillede.

De sidste mange år er antallet af folk, der søger julehjælp steget kraftigt. Debatten om "Carina" var i år med til, at der ikke blev indbetalt alle de penge til diverse organisationer, som man havde regnet med. Dette kom til at betyde, at mange, især børnefamilier, ikke havde penge, så de kunne holde jul. Mange børn fik ingen fest eller gaver.

Vores rolle som venstrefløj

Vi var mange, der virkelig havde set frem til

et regeringsskifte, så disse grupper kunne hjælpes. Men hvad sker der? Med de nye afgifter og nu skattereformen øger man uligheden. Vi blev lovet en millionærskat, afvikling af topskatten, beskatning af de multinationale og en bankskat. Dette for at skaffe penge til at sætte arbejde i gang og øge uddannelsesudbuddene til unge. Intet er sket. Tværtimod. Igen er det de fattige og de svage grupper, der bliver glemt. Hvor længe kan vi som ægte socialister, blive ved med at se på dette?

Vi er nødt til, som venstrefløj, at sætte fokus på fattigdom. Regeringen vil åbenbart ikke. Hjælpen til disse mennesker skal komme fra os. Vi skal være mere synlige i debatten. Vi skal modsige jagten på de arbejdsledige, og kæmpe for, at forsørgerpligten afskaffes. Vi skal lave alternative indsamlinger til julehjælp. Alt dette skylder vi vores ca. 230.000 fattige i Danmark.

JENS FROM ANDERSEN

Massestrejker i Nigeria

Selvom Nigeria er et af verdens rigeste lande på olie, guld og diamanter, er det en rigdom, som kun en meget lille del af befolkningen har adgang til. Skiftende diktatorer og korrupte politikere har siden befrielsen fra det britiske kolonistyre i 1960 udnyttet Nigerias ressourcer for egen vindings skyld.

Afrikas folkerigeste land er således et af de lande i verden med den største ulighed mellem rig og fattig, hvor over halvdelen af befolkningen lever et liv under fattigdomsgrænsen. For første gang i mange år er befolkningen gået på gaden for at vise deres protester imod en regering, der vil afhænde landets olie til private selskaber.

Allerede det første militærstyre i Nigeria lavede i slutningen af 60'erne lukrative olieaftaler med Storbritannien efter kolonitidens afslutning. Aftalerne var vel at mærke lukrative for regeringens generaler og udenlandske olieselskaber, og kom ikke den almene befolkning meget til gavn.

Under de verdensomspændende oliekriser i starten af 70'erne blev olieudvinding en stor indtægtskilde for Nigeria og siden har olieeksport udgjort langt hovedparten af Nigerias økonomiske grundlag. Samtidig oplevede landet en generel vækst og statsapparatet og de offentlige udgifter voksede tilsvarende.

Men som bekendt faldt oliepriserne igen efter 1974 og Nigeria måtte optage store udenlandske lån, som landet stadig betaler af på, for

at fastholde det enorme bureaukrati, militær og embedsmandsvælde, der var opbygget under oliekrisen.

Siden 1999 har Nigeria afholdt demokratiske valg, og skiftende såkaldt socialdemokratiske regeringer har uden succes forsøgt at lede Nigeria ud af den økonomiske sump. Samtidig er andre konflikter mellem forskellige etniske og religiøse befolkningsgrupper blusset op, gamle grænsestridigheder er genopstået og forholdet til Den Afrikanske Union har aldrig været dårligere.

Nigeria har længe været en igeria har længe været en ende bombe, som den ellers vellidte fungerende præsident Goodluck Jonathan skal bruge mere end almindeligt held til at forhindre fra at sprænge i luften.

De protester, der prægede landet i starten af januar, skyldes en ændring i de statstilskud, der hidtil har holdt prisen på olie, benzin og elektricitet nede på et niveau, der har givet den almindelige nigerianer adgang til el, varme og transport.

Ved årsskiftet eksploderede priserne og mange landsbyer blev simpelthen mørklagt, fordi ingen kunne betale for strømmen. Det fik i første omgang folk til at demonstrere i de største byer, og i løbet af få dage spredte strejker og protester sig til hele landet samt til mindre demonstrationer i London, Washington og New York.

De to største fagforeninger ind-

kaldte til generalstrejke og lammede blandt andet landets største lufthavn i flere dage, indtil politiet blev sat ind og skød mod demonstranter i hovedstaden. I dagene efter samledes op mod en halv million mennesker i protest mod præsidenten og de stigende oliepriser.

Præsident Jonathans formål med at afskaffe brændstoftilskuddet er tydeligvis at løse Nigerias gældsproblemer gennem en privatisering af den del af olieproduktionen, der stadig er i offentligt eje og mange internationale olieselskaber står i kø for at få snablen ned i Nigerias oliebrønde.

De statsejede raffinaderier har de senere år ikke kunne levere olie nok til nigerianernes stigende forbrug, og en stadig større del af råolien må eksporteres, for derefter at tilbagekøbes som benzin fra udenlandske selskaber. Men fordi befolkningen er sikret billig benzin gennem tilskudsordningen, kommer staten til at hænge på regningen.

Derfor er den nigerianske økonomi på randen af et sammenbrud og derfor ser regeringen ingen anden vej end at lade private firmaer overtage de statsejede raffinaderier og afskaffe statsstøtten, der sikrer alle nigerianere en andel af landets olieresourcer.

Præsidenten, der efterhånden er mest kendt som "Bad-luck" Jonathan, måtte i midten af januar trække ophævelsen af statsstøtten delvis tilbage og strejkerne blev afblæst. Det betyder dog ikke, at folk lader sig affinde med, at den almindelige hårdtarbejdende befolkning skal betale for Nigerias statsgæld og manglende økonomistyring eller at befolkningen bakker op om at privatisere olieindustrien.

Fagforeningernes hovedargument for at indstille strejken har været frygten for at illegal arbejdskraft ville overtage deres medlemmers arbejdsområde, og de stiller sig på ingen måde tilfredse med en halv løsning.

Resultatet af generalstrejken, nemlig at præsidenten måtte bøje sig for fagforeningernes krav, har banet vejen for en mere aktiv fagbevægelse i Nigeria og har givet befolkningen håb om, at det nytter noget at protestere.

Demonstranter trodser russisk vinter

Lørdag d. 7 februar samlede der sig mere end 100.000 mennesker bare i Moskva til protest mod valgsvindel. De trodse en isnende kulde på op mod -20 grader og over 50.000 soldater og betjente.

Protester har siden december udfordret Vladimir Putin og Ruslands mangel på demokrati. Den umiddelbare grund til protesterne er, at der var omfattende valgsvindel ved valget i december, men de skal også ses i sammenhæng med den globale protestbevægelse som startede i Tunesien sidste år og efterfølgende har spredt sig til Egypten, Wall Street og nu også Rusland.

Putin har været leder af Rusland siden år 2000, men har undervejs været nødt til at ændre titel til premierminister da man højst må være præsident i 8 år. Han havde dog forinden han blev premierminister flyttet al præsidentembedets magt over til hans nye embede, så han kunne fortsætte som hidtil.

Ifølge Stephen Cohen, som er professor ved New York Universitet, var det russiske valg i december ikke mindre demokratisk end valgene har været de sidste 15 år, hvilket viser at protesterne ikke bare kommer som reaktion på valgsvindlen, men også er et produkt af, at den internationale bevægelse har givet folk inspiration og håb om, at forandring kan lade sig gøre.

Dette håb har indtil videre fået titusinder til at trodse kulden og det russiske kamp-politi, som indtil videre har anholdt hundreder, og har fået kælenavnet 'kosmonauter' på grund af deres kamphjelme. De protesterende er en broget flok af forskellige politiske oppositionsgrupper, hvor især socialister og liberale har opbakning, men også højre populistiske grupper, der minder om Dansk Folkeparti er med i protesterne.

Det store fokus for bevægelsen er, på nuværende tidspunkt, præsidentvalget i marts, hvor oppositionen håber man kan udfordre Putin, og i hvert fald sørge for, at han ikke vinder i første valgrunde.

Det manglende demokrati i Rusland skyldes blandt andet, at den herskende klasse og dens netværk imellem stat og virksomheder, har gjort meget for at holde bevægelse nede. Men allerede nu breder utilfredsheden sig, ikke kun over valgsvindel, men over den dybe ulighed og generelle korrupsion på alle planer i samfundet i det kæmpe land.

Vi venter spændt på hvad vinteren og foråret vil bringe.

ANNA RYTTER

JENS ANDERSEN

FAKTA:

Massestrejker i Nigeria:

"En dag vil de fattige ikke have andet at spise end de rige"

Den 1. januar fjernede Nigerias præsident statstilskuddet til olie uden varsel. Det betød, at priserne blev mere end fordoblet - fra 65 til 141 naira pr. liter. Statstilskuddet har været med til at holde priserne nede i et land, hvor mere end 2/3 af befolkningen lever for under 1,25 dollar pr. dag.

Inden for en uge havde mere end 100.000 deltaget i demonstrationer og de to største fagforenings hovedorganisationer indkaldte til generalstrejke startende fra den 9. januar.

I mere end en uge deltog 8 millioner i strejken. Det lykkedes at lukke flere byer, lufthavnen, alle havne og transport af kakaobønner. Aktierne er faldet en femtedel i værdi som følge af protesterne.

Protesterne blev mødt af politivold og 20 døde, men det fik endnu flere ud på gaden.

Den 16. januar afblæste fagforeningslederne strejken efter en delvis sejr, der betød at olieprisen faldt til 97 naira pr. liter.

Mere tvang for de arbejdsløse skaber ikke flere job

I Århus og Aalborg lader man unge under 30 år arbejde for deres kontanthjælp. Beskæftelsesminister Mette Frederiksen er inspireret og vil have et opgør med den "passive forsørgelse" i den kontanthjælps-reform, der skal på plads i trepartsforhandlingerne. Idéen får støtte fra de andre partier på Christiansborg.

Straks-aktivering

I Århus arbejder de unge kontanthjælpsmodtagere typisk i hjemmeplejeren for at få deres kontanthjælp. I 2011 har 400 unge været i "straks-aktivering" der, og i 2012 regner Århus kommunes beskæftigelseschef med at tallet stiger til 500.

I Aalborg skal de unge arbejde i kommunens "haveprojekt" for at få ret til deres kontanthjælp. Her tilbyder kommunen dens pensionister at de – mod betaling til kommunen – kan få snerydning, græsslåning osv.

Til Ugebrevet A4 siger Aalborg kommunes jobcenterchef: "Vi siger til de unge, at alternativet til 34 timers arbejde med at beskære træer og buske kan være at tage et job i kassen i Bilka eller et rengøringsjob om morgenen, hvor man måske kan nøjes med at arbejde 17 timer om ugen for de samme penge. Vi prøver simpelt hen at motivere nogle til at flytte sig af sig selv, ved at gøre kontanthjælpen til et træls alternativ."

Alternativ til hvad?

Vi er i en tid med krise og stigende arbejdsløshed, som især rammer unge hårdt. Mens de officielle tal viser at der er 41.198 (juli 2011) arbejdsløse unge under 29 år, viser tal offentliggjort august 2011 fra Danmarks Statistik at den reelle arbejdsløshed for den gruppe er på 94.000 (eller 12,8 %).

Ifølge Enhedslisten er der gennemsnitligt over 10 arbejdsløse pr. ledigt job.

Ofte kombineret med de dystre udsigter for jobskabelsen i 2012 og 2013 er det svært at se muligheden for at finde et job som noget reelt alternativ for de mange arbejdsløse.

Alligevel er kontanthjælpsmodtagerne på det seneste gang på gang blevet betegnet som dovne, uvillige til at finde et arbejde og som snyltere på fællesskabet.

"Så vil jeg hellere søge et job"

Også Socialdemokraterne er hoppet med på idéen om kontanthjælpsmodtagere som nassere. Allerede i 2011 brugte Helle Thorning 1. maj på at foreslå oprettelsen af 25.000 kontanthjælpsjob i den offentlige sektor, så arbejdsløse kunne arbejde for deres kontanthjælp. Samme måned sagde Mette Frederiksen til Nordjyske, at formålet var at få kontanthjælpsmodtagerne til at tænke: "hvis jeg alligevel skal arbejde for min kontanthjælp, så vil jeg hellere søge et almindeligt job."

Og med snak om "krævermentalitet", Helle Thornings snak om et "provokerende normskred" osv. har den nye regering ført en hetz mod de arbejdsløse, der er VKO værdig.

Hvis man har prøvet at være på kontanthjælp ved man, hvor opslidende det er. Ellers har Ugebrevet A4 lavet en ny undersøgelse om arbejdsløses psykiske forhold (se artikel på side 2), der viser, hvor slemt det står til. En tendens som hetzen mod de ledige ikke gør bedre.

Arbejdsløshed er ikke noget man "vælger" fordi det er federe at være på kontanthjælp end at have et job. Selvom Mette Frederiksen og andre får det til at lyde sådan.

Mere tvang

Hovedtrækkene i den nye kontanthjælps-reform ligger ifølge kilder fast.

Først er afskaffelsen af den umenneskelige starthjælp og kontanthjælpsloft en del af reformen, som allerede er blevet gennemført – hvilket virkelig har forbedret forholdene for mange.

Men der er også enighed om at unge skal kunne tvinges til at arbejde, hvis de vil have kontanthjælp. Der skal oprettes offentlige kontanthjælpsjob. Desuden

vil Mette Frederiksen have, at man skal kunne tvinge kontanthjælpsmodtagere under 30 år til at tage en uddannelse, og hvis de ikke vil skal de fratages deres kontanthjælp (i dag kan man gøre det mod kontanthjælpsmodtagere under 25).

Den øgede tvang løser ikke problemet med jobmangel, men underbygger meget godt logikken om at ledige er dovne.

Vreden skal rettes opad

Om kontanthjælpsjob siger Christian Juhl, medlem af Folketinget for Enhedslisten, at: "Man skal ikke tvinges til at arbejde for noget, der minder om discountløn og prøve at underbyde folk, der har en overenskomst. Når kontanthjælpsmodtagere i Aalborg skal arbejde 34 timer om ugen med havearbejde, er det bestemt at misbruge folks arbejdskraft, og det er forkasteligt."

Den stigende arbejdsløshed og aktiveringen af ledige er også med til at presse arbejdere på deres løn og vilkår – det gælder fx i det offentlige på ældreområdet, for pedeller og pædagogmedhjælpere hvor ansatte erstattes af folk på løntilskud.

At tvinge de ledige skaber ikke flere job. Hetzen og tvangen fjerner til gengæld fokus fra det virkelige problem, og retter vreden nedad i stedet for opad mod arbejdsgiverne og de politikere, der holder hånden over dem. Hetzen – og den politik den skal retfærdiggøre – er en del af de øgede angreb på arbejderklassens vilkår som krisen har givet anledning til.

Skal det stoppes, må vi stå sammen og rette vreden opad mod de, der skaber problemerne for os. Det har både arbejdsløse og arbejdende fælles interesser i. Vi må ikke lade dem splitte os.

CHRISTINE BERGEN

Løst ansat uden rettigheder

Det er svært at få arbejde. Og rigtigt fast arbejde på overenskomst er endnu sværere at få fat på. Krisen har skubbet langt over 100.000 ekstra ud i arbejdsløshed. Endnu flere fastansatte er på vej ud i de arbejdsløses rækker, fordi krisen bliver dybere og længere.

I stedet for fastansættelse på fuld tid presses de arbejdsløse i stigende grad til løsarbejde, projektansættelse, korttidsansættelse, freelance og "arme og ben" en-mandsfirmaer. Det betyder ansættelse til lavere løn uden pension, fridage, overarbejdsbetaling og almindelige rettigheder, som andre ansatte har.

Arbejdsgiverne har brugt krisen til at skære ind til benet for at sikre profitten. De største multinationale danske virksomheder har brugt kriseshokket til at presse de ansatte. Først blev de fyret i den direkte produktion, hvor dele af den blev flyttet til lavtlønslande i Østeuropa og Asien.

Så kom turen til funktionærerne, hvor der skal løbes stærkere og opgaver blev udliciteret til callcentre o.lign. uden ordentlige arbejdsvilkår. Så kom de store lukninger og fyringsrunder, når koncernen skulle "trimmes" til det globale marked, fx lukningen af Vestas fabrikker, Lindo værftet og mange flere.

Europa skræmmer

Ude i Europa stiger arbejdsløsheden i takt med at krisen bliver dybere og gældskrisen slår igennem for alvor. I det sydlige Europa er arbejdsløsheden tårnhøj, og det er i særlig grad de unge, der er ramt. Fx er næsten hver fjerde spanier arbejdsløs og næsten halvdelen af de unge er uden job.

Et Europa i negativ vækst og med en enorm mængde sulten og ledig arbejdskraft har store konsekvenser i det kolde nord. Arbejdsløse uden fremtid eller socialt sikkerhedsnet tvinges til migration og vil underbyde.

Danmark i fast arbejde

Selvom det er tydeligt at kapitalen og regeringen vil presse de danske lønmodtagere til at arbejde hårdere og længere for lavere løn, så er vi stadig langt fra sydeuropæiske tilstande.

2,9 millioner er i arbejde og 900.000 er udenfor. Hver fjerde dansker er deltidsansat, i særdeleshed kvinderne, hvor det er mere end hver tredje. Mere end 70 % af danske lønmodtagere er omfattet af overenskomst og har til en vis grad beskyttet deres løn- og ansættelsesvilkår. De danske lønmodtagere er som hovedregel også medlem af fagforeningen.

På kanten og i gråzonen

Men når krisen bliver stadig værre og mere påtrængende i den enkeltes hverdag, så stiger usikkerheden. Mange mennesker kommer ud på kanten af arbejdsmarkedet og mange ender i gråzoner, hvor ordnede forhold ikke eksisterer. Selv om det statistisk kun er et mindre antal, dvs. måske 50-100.000 som presses, så opleves problemet stort.

Forklaringen er desværre enkel. Fagbevægelsen har fra valgt solidariteten med de mest udsatte. Fagtoppen taler ikke om dem. De har ingen forslag eller vilje til at bruge kollektivets styrke til at bekæmpe løndumping og det stadigt stigende antal løse ansættelsesformer. De håber, at krisen går over, mens de lukker øjnene.

Men ude på landets arbejdspladser mærker man presset og vi kender alle nogen, som er blevet fyret eller tvunget til dårligere vilkår. Når vi står uden bolværk i form af det organiserede kollektiv som fagbevægelsen er, så føler vi afmagt og usikkerhed.

I stedet for at slås for ordentlige vilkår for alle, så prøver vi at overleve individuelt. Vi bliver utrygge og bange for at blive fyret. Denne frygt presser os til at acceptere at nogle ansættes på dårligere vilkår i virksomheden.

JAKOB NERUP

”Sidegadeveksleren”

- En mangemilliardær med adresse i Schweiz

Lars Seier Christensen er den ene stifter og medejer af Saxo Bank. Han har i højere grad end mange andre danske rigmænd været meget offensiv om hans politiske og klasse-mæssige ståsted, hvilket man bl.a. ser komme til udtryk i hans ejerskab i den ultra-liberale netavis 180 grader, samt hans partimedlemskab af og millionstøtte til Liberal Alliance.

Når man søger på navnet Lars Seier Christensen og Saxo Bank dukker der en del smudsigt stof op fra vores massemedier, hvor enten bankejeren, hans bank eller ansatte i den, sættes i forbindelse med lyssky affærer såsom hvidvaskning, afpresning, samarbejde med dømt selskabstømmere, registrering og spekulation mod bankens egne kunder og endelig et mærkværdigt forlig for at undgå at ende på anklagebænken i Australien.

Tilbage i 1996 fik han desuden den mindre flatterende titel ”sidegadeveksler” af tv-journalisten Jens Olav Jersild i det forbrugerkritiske TV Program ’Rapporten’.

Ingen af disse overnævnte forbindelse har dog ført nogen dom med sig, og det kan ligeså godt være misundelige, forsmåede og konkurrerende rigmænd, som benytter deres kontakter og netværk for at smudse Saxo Bank til. Det kan små mennesker som os jo kun gisne om.

Det hæderlige arbejde i den hæderlige bank

I stedet for at spekulere om graden af sandhed i alt det overstå-

ende ”snavs”, burde vi i stedet se på hvad, det egentlig er, der er Saxo Banks specialitet. Svaret er spekulation. Saxo Bank har specialiseret sig i ”Trading and Investment”, altså handel og investeringer, som det fremgår af bankens slogan.

Det har de i øvrigt været rigtig dygtige til. Bare i første halvdel af 2011 havde banken et overskud før skat på 474 millioner kr. (346 millioner kr. efter skat). Trods finanskrisen, der siden 2007 har medført mange bankers død, har Saxo Bank formået at øge deres egenkapital fra knap en halv milliard kroner til over 3 milliarder kroner i midten af 2011 og har i samme periode tjent mere end en milliard kroner efter skat. De har overtaget andre banker i Norden, de har åbnet nye kontorer op i Sydøstasien og Latinamerika og er nu tilstede i 21 lande.

Karl Marx påpegede for over 150 år siden, at kapitalen har en tendens til at koncentrere sig på færre hænder, især under kriser. De mange mindre banker, der enten er krakkede eller blevet opkøbt af større banker, vidner om dette forhold i vores tid igen.

Euromodstand

En stor kilde til bankens rigdom er spekulation i valutaomsætninger. I det første halve år af 2011 handlede de valuta for ca. 1,2 billioner kr. om måned i gennemsnit. Det skal i øvrigt i den forbindelse nævnes, at Lars Seier Christensen og hans partimedlemmer er imod euroen.

Officielt fordi de mener, at

euroen er et økonomisk ustabil projekt, der fratager landenes økonomiske selvbestemmelse, men mon ikke nogle af de mange milliarder som Lars Seier har tjent på valutaspekulation, ikke også gør ham tilhænger af flere forskellige nationale valutaer frem for én europæisk?

Et langt liv i luksus – Massefyringer på et kvarter

Spørgsmålet for så rige mennesker bliver vel altid, hvad man så skal bruge sine penge på? Og hvordan kan man undgå at betale skat af sine rede penge? Lars Seier flyttede i 2010 til Schweiz, hvor man ifølge revisionsfirmaet Deloitte beskattes med en flad skat efter ens leveomkostninger, uanset hvad ens reelle indkomst er.

Lars Seier og hans partner Kim Fournais har sammen købt et privatfly til 42 millioner kr. fordi, at tid for dem er den mest knappe ressource. Hr. Fournais har også købt sin egen ø på 155 hektar imellem Sjælland og Lolland. Lars Seier er dog selv mere til dyre biler. Han har således lavet et udlejningsselskab, hvor man for den nette sum af 250.000 kr. om året kan leje de dyreste og mest eksklusive biler. Desværre har lige præcis det selskab faktisk underskud.

Saxo Bank havde derimod ikke underskud i 2008, men alligevel fyrede de godt hver tredje medarbejder. Der blev i alt fyret mere end 300 mennesker. Nogle af de ansatte fik således besked på at indstille al aktivitet og møde op kl. 15:30 for så at modtage en kuvert. Heraf fremgik det så, om man var fyret. I så fald fik man et kvarter til at underskrive opsigelsen og aflevere nøgler, adgangskort, parkeringstilladelse og forsvinde fra sit kontor.

Finansarbejdernes forbund ”Finansforbundet” gav i den forbindelse en hård kritik af Saxo Bank for at fyre, når der var udsigt til vækst. Imens organiseringsgraden for bankansatte i resten af banksektoren er på omkring de 80 % i Finansforbundet, har Saxo Bank en stil, der er meget fjendtlig over for fagforeninger generelt - blot under halvdelen af deres medarbejdere er organiseret i Finansforbundet.

Nasserøvs kultur

Lars Seier Christiansen og hans lejesvende i Liberal Alliance (LA) er notorisk kendte for deres hetz mod de fat-

tigste. Senest har det medført en mediestorm mod kontant-hjælpsmodtagere, der i flæng bliver kaldt for nasserøve med en kræver-mentalitet.

De seneste nedskæringsreformer på dagpenge og efterløn har været et udtalt ønske i lang tid hos Lars Seier og LA i deres opgør mod de ’helt urimelige ’goder’ som arbejderklassen har. Selv før krisen slog igennem, da de borgerlige regeringspolitikere kun havde våde drømme om afskaffelsen af efterlønnen, var det en udtalt dagsorden hos LA.

Det samme gælder i deres ønske om flad skat og andre tiltag, der vil fjerne de fordelingsmekanismer og kollektive velfærdsrettigheder, som arbejderklassen har tilkæmpet sig i den socialdemokratiske velfærdsmodel. Det paradoksale i LA og Lars Seiers opgør med den store stat er, at de ikke er imod de mange bankpakker, som staten har givet ud til den finansielle sektor.

Lars Seier har personligt nydt godt af denne ordning. Da Saxo Bank i forbindelse med overtagelse af den mindre sparekasse Brørup Sparekasse, blot skulle skyde 59 millioner kr. i sparekassen som garantikapital, så sparekassen havde den mængde penge der var nødvendig for at indløse den individuelle statsgaranti på 850 millioner kr., som Bankpakke 2 muliggjorde. Med den viden i

baghovedet lader vi ham her selv runde af:

”Der er masse måder at handle på, og det som folk udenfor markedet kalder spekulation, det er det som vi andre kalder likviditet. Det er det, at der hele tiden er mulighed for at handle i markedet. Det vil sige, at en virksomhed kan købe en råvare, den kan sælge nogle ting. At en stat overhovedet kan finde investorer - det er jo markedets skyld. Markedet er faktisk politikeres bedste venner, fordi hvis politikerne skulle bruge flere penge end de har - som de jo gør typisk - hvis markedet ikke var der til at låne dem de penge, så skulle de altså ud og bede skatteyderne om de penge. Så jeg tror man skal passe meget på med at dæmonisere markedet. Markedet er absolut afgørende og det er ikke specielt ondsksfuldt. Hvis der er en tendens i øjeblikket, så tror jeg de fleste i markedet faktisk prøver at hjælpe de europæiske politikere”

Lars Seier Christiansen i P1 Business 24. November 2011.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Hvem er overklassen?

En af de fineste traditioner i revolutionær marxisme er at kritisere ens egne magthavere. På denne side præsenterer vi vores nye artikelserie om den danske overklasse. I første omgang vil vi forsøge at identificere de rigeste familie i Danmark. Vi bringer artikelserien for at gøre op med myten om, at vi i krisetider alle (lille og stor) er i samme båd i Danmark.

Gennem denne artikelserie bestræber vi os på at få facts frem omkring overklassens rigdom og magt, samt at vise hvordan staten økonomisk og politisk støtter overklassen på bekostning af den brede almene befolkning.

Blækket på det nye regeringsgrundlag er knapt tørt, men allerede tilsiger det, at denne regering vil fortsætte angrebet på arbejderklassen og beskytte overklassen. Det vil sige kortere dagpengeperiode, afskaffelsen af efterløn, imens løfterne om millionærskat og genforhandling af A.P. Møllers olieaftale brydes.

Socialistisk Arbejderavis byder læseren velkommen til overklassen.

Deepwater Horizon katastrofen

ANALYSE

Det er over et år siden, at katastrofen i den mexicanske golf fandt sted. Boreplatformen Deepwater Horizon brød i brand, sank i havet og udløste det største olieudslip i USA's historie.

Ud over en menneskelig tragedie, et kæmpe økonomisk tab og en miljømæssig katastrofe af uforståelige dimensioner, er det en opvisning i hykleri fra BPs og Transoceans side, som var henholdsvis operatør og ejer.

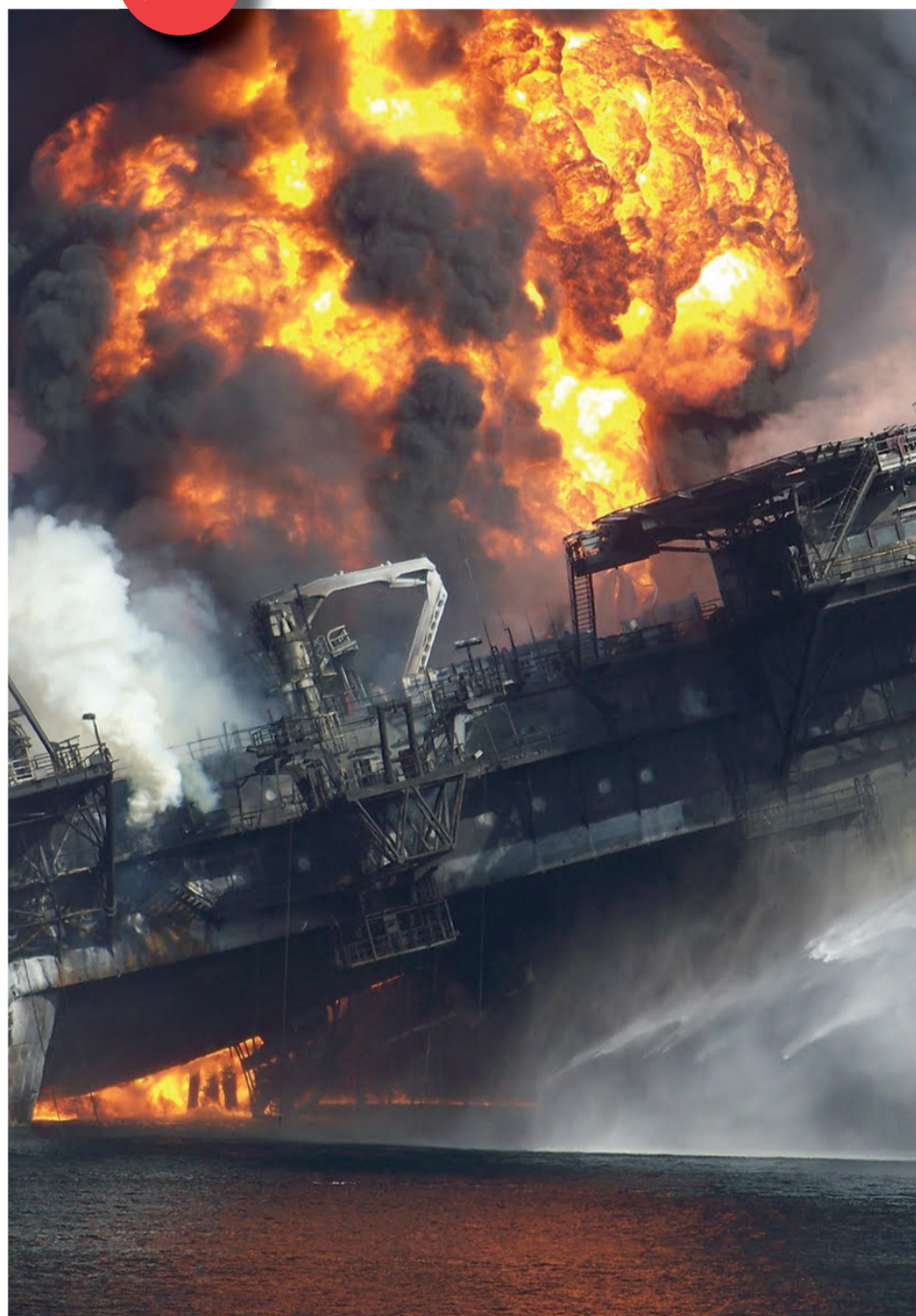
For at opsummere, skete der på platformen den 22. april 2010 en gasekspllosion da en stor methan bobbel havde bevæget sig op igennem borerøret, sprang adskillelige sikkerhedsventiler og eksploderede. Der opstod en uslukkelig brand og to dage efter sank platformen i havet. Borerøret knækkede og der opstod i alt 3 læk, hvor olie og gas strømmede ud. Det alvorligst læk, som først blev lukket den 15. juli, var ved havbunden, ved den såkaldte blowout preventer. En enorm mekanisk anordning, på størrelse med en bus, der skal sikre imod netop den slags ulykker.

Sjusk og profitjagt

Uheldet burde aldrig være kunne sket. Der er snevevis af foranstaltninger, mekaniske enheder og sikkerhedsventiler som skal forhindre netop dette. For at et blowout finder sted, skal der ske et urealistisk antal tilfældige fejl. Eller der skal være tale om systematisk sjusk.

Borearbejdet var 5 uger forsinket og for at indhente forsinkelsen blev der sparet på bl.a. sikkerhedsmure i borehullet. Disse skal ellers sikre at boringen ikke kollapser pga. det enorme tryk, som olien er under. Blowout preventeren var ligeledes ikke udstyret med en særlig akustisk alarm der lukker automatisk for boringen ved større rystelser, hvilket ellers er normen.

Der skete en lang række computerbrud, strømsvigt og sikkerhedsbrist i ugerne op til eksplosionen. Der blev arbejdet så forhastet og sjusket, at ingeniører og ansatte direkte frygtede for deres sikkerhed. Mange af de ansatte forblev dog tavse angående de stigende problemer af frygt for ledelsen. De problemer, der blev rapporteret, blev ignoreret.

Som resultat af profitjagten skete det uundgåelige. Disse, og mange flere, detaljer har igennem udredninger sidenhen fundet dagens lys. BP og Transocean forsøgte til gengæld at opretholde påstanden om, at de ingen idé havde om, hvad der var sket. At det blot var et usædvanlig stort hændeligt uheld. Ligeledes løj de om mængden af olie,

der blev lækket.

Løgn og kynisme

Først påstod de at ingen skade var sket, og at den olie der var på havoverfladen, blot var fra den sunkne platform. Efterhånden som det dog blev klart, at USA's golfkyst stod foran en miljøkatastrofe, måtte der laves

skøn over, hvor hurtigt olien lækkede. Der udbrød en talkrig mellem myndigheder, uafhængige videnskabsfolk og BP om, hvor meget olie, der dagligt blev udledt.

BPs første skøn var på 1000 tønder olie om dagen. Efterhånden som satellitbilleder af golfen blev tilgængelige kom myndighederne med deres egne skøn. Disse blev justeret opad indtil de landede på hele 62.000 tønder olie om dagen.

Uafhængige videnskabsfolk har senere påpeget, at metoderne til skøn af oliemængden var forkerte og gav for små skøn, at store områder med tung olie under vandet ikke blev medregnet og at der endda havde lagt sig store oliemængder på havbunden på stor dybde. Dette kunne BPs egne undersøgelser naturligvis ikke verificere.

Boringer på dybt vand på kanten af kontinentalsokkelen er vanskelige. Dertil kommer at feltet ligger langt under jordoverflader, over 10 km. Ulykken viser med al tydelighed at BP ikke imødekom de store risici som det indebar og blæste på sikkerheden for profittens skyld. Velvidende hvor store konsekvenser olieudslip har.

Et problem er den enorme kynisme over for menneske- og dyreliv. Hvad værre er, at det illustrerer hvordan enorme virksomheder pga. af markeds kræfterne er parate til at smadre hele økosystemer. Det er utrolig problematisk når ansvar og opgaver af sådanne størrelsesordener overdrages til kapitalinteresser. I stedet bør sådanne håndteres ud fra en fornuftig og integreret ideologi, som tager højde for, hvilke risici man bør tage for at forstyrre økosystemets balance.

Olieselskaber hører til denne verdens værste profitjægere og profitjagt tvinger mennesket til at tage kortsigtede beslutninger - beslutninger, som på denne skala har katastrofale konsekvenser. Transocean og Chevron er for tiden i gang med at foretage olieboringer på dybt vand ud for Brasiliens kyst. Olieetapper på havoverfladen på over 80km² er allerede observeret.

ROBERT LANGE

Ophavsretten slår atter kløerne i internettet

Danmark underskrev i januar ACTA-aftalen. En aftale, der blev vedtaget gennem demokratiets bagdør. Aftalen vil betyde øget overvågning og kontrol. Kampen om internettet og retten til fri kultur og information ser derved ud til at være gået ind i en ny fase, hvor de store forsøger at gennemtvinge deres dagsorden på bekostning af de mange.

Endnu engang river nålen i samme ridesede spor på den gamle LP. Rettigheder til dem, der skaber og ikke mere 'tyveri' på internettet. Sådant lyder målsætningen - men realiteten er mere kontrol og magt til velhavende rettighedsfirmaer.

Den nye ACTA-aftale er en 'handelsaftale for bekæmpelse af forfalskning'. Essensen af handelsaftalen er, at rettigheds-

hedshaverne får mulighed for at tvinge internetudbydere til at fjerne ulovligt materiale. Hvad der anses for 'ulovligt materiale' er op til rettighedshaveren at bedømme, og baseres ikke længere på en domstolsvurdering.

Internetudbydere vil blive ansvarlige for de handlinger, deres brugere udfører online. Dette vil betyde yderligere overvågning og kontrol af internettet og af den enkelte bruger.

ACTA har med andre ord den konsekvens, at rige rettighedshavere får ret til at overvåge internettet og blive de nye 'online-politimænd'. Små/nye rettighedshavere vil ikke have kapital nok til at overvåge internettet. Det er altså ikke den almene kunstner, der får hjælp af ACTA, men de store rettighedshavere.

Hvilke konsekvenser vil ACTA få for internettet?

Det vil få den betydning, at websites i langt højere grad skal kontrollere sine brugere. Websites vil blive holdt ansvarlige for deres brugeres materiale, hvilket destruerer konceptet i sociale netværk og 'filesharing'.

ACTA er defineret som en handelsaftale, hvilket gør det muligt ikke at sende aftalen til afstemning i EU's medlemslande. ACTA-aftalen er hverken demokratisk eller til gavn for den almene kunstner eller internetbruger.

ACTA er udnyttelse af politik til at undgå demokrati for at kunne kontrollere internettet, som var det ikke andet end en kommerciel underholdningsmaskine. Hvis det

lykkedes kapitalen at udnytte sin kontrol over internettet, vil det betyde øget censur af den største kommunikationsplatform nogensinde.

Reaktionerne har da også været til at få øje på. Store brugerstyrede sider som Wikipedia og torrent-siden The Pirate Bay har lavet manifestationer mod SOPA, som er den amerikanske udgave af lovgivningen. Der arrangeres allerede demonstrationer og mange ytrer skepsis og utilfredshed.

Kampen om internettet er langt fra slut - den er kun lige begyndt.

AF SEBASTIAN SKJØNBORG ANDERSEN

Det kræver strejker at bryde deres magt, men..

... hvordan får vi vendt stemningen?

Regeringens første måneder har været meget skuffende – ikke mindst for de mange aktive i fagforeninger og bevægelser, som var aktive for at bringe den til magten: For den har stort set ikke vist nogen vilje til at levere.

En sådan skuffelse har ofte apati som følgesvend, hvis ikke reaktionen er endnu værre. F.eks. at være ligeglad – eller måske direkte at ønske regeringens afgang. Problemet er bare, at en tilbagevenden til VKO vil være endnu værre, så derfor er det ingen løsning.

Sagt på en anden måde er der ikke noget parlamentarisk alternativ, uanset hvor meget Enhedslisten hopper og springer med sine 12 mandater. Og da slet ikke, hvis vi vikles ind i tvivlsomme parlamentariske kompromisser.

Alternativet er kræfter udenfor Folketinget

Sandheden er, at det under de nuværende forhold kun er kamp og pres fra kræfter udenfor Folketinget, som kan udfordre tingenes tilstand. Og det kræver, at nogen gør sig til talerør for det.

Det stærkeste pres er politiske strejker, men også mere defensive strejker, protestdemonstrationer og politiske markeringer fra fagforeninger trækker i den retning.

Den store forskel i fht. VKO-dagene er, at det aldrig kan være et perspektiv at vælte Thorning-regeringen – højest at skille sig af med dens radikale del. Derfor skal fokus være på politiske krav og ikke regeringens navn. Og her er der et kæmpespring mellem at formulere disse – som Enhedslisten og venner kan til finanslovsforhandlinger fx – og at nogen strejker for dem.

Generelt opstår der ikke store massestrejker, fordi partier eller fagforeninger udråber dem. Og store strejker for at beskutte Nordsø-oilen eller de multinationale er i første omgang nærmest utænkelige. Derfor er en strejkebevægelse på offensive reformkrav ikke noget, der ligger lige for.

Fra defensiv til offensiv kamp

Derimod er det langt mere tænkeligt, at der opstår defensive strejker pga. nedskæringer – som vi f.eks. så med budgetstrejkerne i Århus i 2006. Eller i det hele taget, at strejker fremprovokeres af, at en regering fejlvurderer situationen, eller arbejdsgiverne bliver for grådige, så man "går over stregen".

Det var en sådan mekanisme, der udløste Påskestrejkerne i 1985, hvor der få uger før var en ret mat stemning med svag opbakning til nogle proteststrejker. Det fristede Schlüter til regeringsindgreb, som var en så voldsom provokation, at det udløste to-tre ugers generalstrejkelignende tilstande.

I Påskestrejkerne så vi svagt antydningen af en anden mekanisme, som Luxemburg beskrev i 1906, nemlig at den politiske strejke slog over i andre kampe på lokale spørgsmål.

Havde denne tendens været stærkere, kunne bevægelsen måske igen have vundet momentum som en politisk kamp. I en sådan situation vil man på baggrund af "defensive" sejre, hvor man afbøder nogle angreb, måske kunne vende det til offensive krav.

Under alle omstændigheder er langt det mest tænkelige, at en bevægelse vil starte ud fra defensive kampe, som fx nu, hvor der er indkaldt til ekstraordinær kongres i Danmarks Lærerforening for at forsvare sig mod forringelser af arbejdstiden.

Betydningen af parlamentarisk opbakning

Som nævnt kan et parti som Enhedslisten ikke fremkalde sådanne kampe. Men på trods heraf er det uhyre vigtigt, at vi viser vores fulde opbakning, så lærerne i denne kamp ikke føler sig helt isolerede. Særligt i København, hvor Enhedslisten sammen med de Radikale er det andet største parti.

Sådan var det også i Århus under budget-strejkerne i 2006, hvor Enhedslisten klart sagde nej til budgettet. Enhedslisten i København kunne i 2006 ikke fremkalde sympatistrejker ved at stemme nej til budgettet.

Men omvendt blev muligheden for sympatistrejker meget svækket af, at Enhedslisten dengang stemte for budgettet. Hvordan kan man forklare sine kollegaer, at man skal strejke mod et budget, som selv Enhedslisten havde stemt for?

Men også mere positivt har parlamentariske signaler stor betydning, som f.eks. i maj 2006, hvor Søvnal stillede sig i spidsen for de store velfærdsdemonstrationer. De fremkaldte ingen strejker direkte, men var med til at gøde en positiv jordbund for dem.

I dag er der ingen Søvnal, som gøder jorden for noget som helst positivt – kun Enhedslisten kan have denne rolle. Udvikles der sådanne kampe, vil vi have de bedste muligheder for at opbygge et nyt lederskab blandt fagbevægelsens græsrodder – et "must", hvis den skal løsrive sig fra fagtoppens loyalitet overfor den førte krisepolitik.

HANS JØRGEN VAD

Fynsk Forår eller Frit Fald

Det var det slogan, som samlede 600-700 til demonstration på Flakhaven i Odense den 1. februar. Det var en kold dag uden mange forårstegn. Men ingen var i tvivl om at Det Fynske Forår startede den dag.

Solen skinnede, mange medbragte forårsblomster og forsamlingen tilsluttede sig Gitte Mailands velkomsttale, hvor hun bl.a. sagde: "Nok er nok, nu må vi vende kajakken. Det Fynske Forår vil brede sig fra lærere, forældre og elever i Folkeskolen til andre grupper og til hele landet"

Forskellige forældre, lærere, elever og lærerstuderende greb den "åbne mikrofon" og udtrykte deres vrede, introducerede kampråb og sange – og blev tiljublet af forsamlingen.

En stor flok gik til Byrådsmøde, hvor Enhedslisten havde sat personalepolitik og kvaliteten af Folkeskolen på dagsordenen. Det tvang byrådets politikere til at erkende, at fyringerne ville betyde forringelser i Folkeskolen.

Odense: Ny Virkelighed – Ny Velfærd.

Det er det slogan, som samler partierne fra DF til SF i Odense Kommune. Bag de positive ord, gemmer sig en grim virkelighed for alle kommunens ansatte og brugerne af den offentlige service.

"Fyr de kolde konsulenter – behold de varme hænder" er Enhedslistens slogan og tilføjer i den flyer, som blev uddelt på demonstrationen:

"Den 5. oktober 2011 stemte

alle partier fra DF til SF for endnu et nedskæringsbudget i Odense Kommune. De voldsomme besparelser kom oven i en drøj sparerunde sidste år. Konsekvensen af budgettet er forringet service og fyring af 500 medarbejdere.

Derfor stemte Enhedslisten imod og fremlagde en række ændringsforslag, som kunne have afbødet de værste forringelser. (...) Enhedslisten opfordrer alle ansatte i Odense Kommune til ikke at bøje nakken og acceptere fyringerne og forringelserne i stilhed. (...)"

Skal ansatte i Odense Kommune behandles som mobiltelefoner!

I starten af 2012 begynder fyringerne at udmønte sig i de forskellige forvaltninger. Voldsomt går det udover lærerne. I alt 124 lærere skal fyres. Odense Lærerforening opfordrer Kommunen til at udsætte fyringerne til man kender skolernes økonomi. Den mener, at "naturlig afgang" vil forhindre de fleste fyringer.

Skoleforvaltningen med SF Rådmand, Stina Willumsen i spidsen, fastholder fyringerne her og nu. Hun planlægger at "sætte det bedste hold" ved at fyre flere end nødvendigt og således give plads til nyansættelser umiddelbart efter. Debatten raser i medierne og på skolerne, men Rådmanden står fast.

Stormøde og Nyt netværk

Odense Lærerforening indkalder til medlemsmøde den 18.

januar. Her samles 600 vrede og frustrerede lærere til orientering og debat om, hvad der skal gøres.

Lærerforeningen har planlagt en "Skolen i frit fald" kampagne. Nogle foreslår at danne et nyt netværk på tværs af skolerne, andre taler for at strejke og 1. februar foreslås som dato, fordi det samtidig er byrådsmøde.

Vi, som har talt for nyt netværk, strejke mv. finder sammen og aftaler, hvem der starter en gruppe på Facebook, og skaffer et lokale til et møde den følgende tirsdag.

På to uger er Netværket nu vokset til 1600 deltagere. Der er en meget livlig, åben og spændende debat. Ud af netværket er der opstået en aktionsgruppe. Vi har holdt 3 møder, trådt frem i de lokale medier, skrevet læserbreve, arrangeret demonstrationen den 1. februar. Netværket og aktionsgruppen fortsætter.

Vi har givet hinanden håb og mod til organisere en begyndende modstand fra neden.

Fra Arabisk Forår til Fynsk Forår

I 00'erne førte kritikken af nyliberalismen og den voksende globale ulighed til sloganet: "En anden verden er mulig - mennesker før penge" Siden er uligheden blevet mere markant, også i vores del af verden. Det Arabiske forår har inspireret og imponeret mange. Men det nye sker, når man selv skaber "forår" på sin egen arbejdsplads, i sin egen by.

LENE JUNKER

DEBAT

SKAL SOCIALISTER DELTAGE I ELLER TOLERERE "PROGRESSIVE" REGERINGER?

Håbet i Chile da Allende kom til blev hurtigt knust, da den fascistiske diktator Pinochet med støtte fra USA lavede en kup mod Allende og fængslede, torturerede og myrdede fagforeningsfolk, kommunister og socialister.

Enhedslistens "ja" til finansloven og dens støtte til SRSF-regeringen har igen bragt et principielt spørgsmål på banen: Skal socialistiske partier deltage eller tolerere borgerlige regeringer?

Kigger vi i arbejderpartierne historie, så er spørgsmålet for første gang for alvor dukket op, da den første socialistiske minister indtrådte i den borgerlig-radikale Waldeck-Rousseau-regering i Frankrig i 1899. Det vakte opmærksomhed, først og fremmest i det tyske socialdemokrati, hvor den såkaldte "revisionisme-strid" var i fuld gang.

Det var flere medlemmer af det tyske socialdemokrati, først og fremmest Eduard Bernstein, der argumenterede for, at sociale forbedringer bedst kunne opnås gennem et socialdemokratisk flertal i parlamentet og ikke gennem den udenomsparlamentariske kamp på arbejdspladser og gader. "Målet er intet, bevægelsen alt", som Bernstein formulerede det.

Hans store modstander var Rosa Luxemburg, som havde

stiftet bekendtskab med den russiske tsars undertrykkelse af den polske og russiske arbejderbevægelse og selv var nødt til at flygte fra Polen.

Hun påpegede, at den borgerlige stat ikke vil ændre dens karakter og ikke kan overtages af arbejderklassen ved, at socialdemokratiet vandt et flertal i Rigsdagen. Hun mente derimod, at partiet var nødt til at arbejde for en revolutionær omvæltning og vinde flertal for det blandt masserne.

Erfaringer med "progressive" regeringer

Den første rigtige lakmustrøbe var i 1923, hvor det ret nye, tyske kommunistparti indtrådte i "arbejderregeringer" sammen med venstreorienterede socialdemokrater med det formål at forberede arbejderne på en væbnet opstand.

Centralregeringen i Berlin satte hurtigt hæren ind og fik hjælp fra reaktionære frikorps fra Bayern. Flere kommunister blev fængslet og kommunistpartiet forbudt. Kommunistpartiet var desværre ikke forankret tilstrækkeligt og

der var endnu ikke en revolutionær situation i hele Tyskland.

Der blev gjort flere forsøg at danne "arbejder-" eller "folkefronts-" regeringer, bl.a. i Frankrig i 30'erne og senere i Spanien og Guatemala i 1954. Disse regeringer gennemførte også en række afgørende forbedringer. Det kom til en række strejker og fabriksbesættelser, som resulterede i, at arbejdstiden blev forkortet markant og nøglevirksomheder nationaliseredes.

Katastrofen i Chile

I 1973 kom en folkefrontsregering med socialisten Salvador Allende til magten i Chile. Den støttede sig på en bred folkelig bevægelse og gik i gang med at iværksætte en række gennemgribende forandringer. Regeringen og dets tiltag vandt ikke kun støtte i hele Latinamerika, men vakte også i andre dele af verden, bl.a. i socialdemokratiet, håb om, at en "fredelig vej" til socialisme var mulig.

Håbet blev dog hurtigt knust, da den fascistiske diktator Pinochet med støtte fra USA lavede en kup mod Allende og fængs-

lede, torturerede og myrdede fagforeningsfolk, kommunister og socialister. De overlevende, politisk aktive chilenerne måtte flygte fra Chile. Det socialistiske håb blev druknet i et blodbad.

Læren til i dag

Kapitalistklassen vil aldrig opgive deres magt frivilligt. Det var Friedrich Engels, som allerede i 1800-tallet skrev, at "de (herskende) vil skyde først". Især i dag, hvor de herskende ikke kun kan sikre deres magt militært, men hvor vi bliver bombarderet med deres ideologi døgnet rundt, er der ingen vej udenom at frarøve dem deres magt og være beredt på en voldsom strid.

Det afgørende er dog at opbygge en stærk revolutionær kraft, som kan vinde kampe i hverdagen og overbevise folk om, at det lønner sig at kæmpe for et andet samfund.

STEFAN GODAU

Lønstigning på 1.160 kr. bevarer real-lønnen

En industriarbejders månedsløn skal stige med 1.160 kr. i 2012, hvis ikke real-lønnen skal falde. Det viser beregninger Danske Bank har lavet for Jyllands-Posten.

Overenskomstforhandlingerne for den private sektor er gået i gang, og foreløbig har de bankantsatte fået deres nye overenskomst, der skal sendes til afstemning blandt medlemmerne af Finansforbundet - den betyder reallønsnedgang.

Før overenskomstforhandlingernes start spæde LO de laveste lønstigninger i 30 år. Hvis ikke der kommer strejker og protester, kommer det nok desværre til at gå i opfyldelse.

Fyringer i Vestas

Vestas har valgt at omstrukturere for, som det står formuleret på vestas.com, at "(...) øge kundefokus og indtjening samt at reducere de investeringer, der er nødvendige, for at sikre fremtidig vækst". Det lyder flot - men virkeligheden er, at denne "omstrukturering" betyder fyringer for 2.335 ansatte verden over, heraf 1.300 i Danmark.

Det betyder, at produktionen i Varde lukker helt og administrationen i Aarhus, Hammel, Varde, Lem og Ringkøbing skal "slankes". "Det er jo en katastrofe for alle dem, som mister jobbet. Og det er et meget hårdt slag for et lokalsamfund som Varde", siger Mads Andersen, formand for 3F's Industrigruppe til fagbladet3f.dk.

Han peger på, at fyringerne kommer som en konsekvens af, at VK-regeringen har nedprioriteret vedvarende energi: "Her ser vi efterdønningerne af 10 års borgerligt styre. Jeg er så glad for, at den nye regering har en offensiv klimadagsorden. Det kan forhåbentlig skabe mange nye grønne job fremover".

En mulig nedgang på det amerikanske marked betyder, at yderligere 1.600 ansatte på Vestas' fabrikker risikerer at blive fyret.

SONJA LANGE

HVILKE KRAV BØR VI SOM REVOLUTIONÆRE SPILE IND I BEVÆGELSERNE?

Hvis kapitalejerne vil blokere for reformer med trusler om kapitalflugt, vil vi ikke pænt opgive og sige undskyld, men tværtimod rejse krav om yderligere indgreb mod kapitalen, der kan vanskeliggøre kapitalflugten: Lukning af Børsen og nationalisering af bankerne f.eks.!

I sidste nr af Socialistisk Arbejderavis forsøgte vi i artiklen "Trotskij's Overgangsprogram: Kan idéen bruges i dag?" at åbne op for en diskussion af overgangsprogrammets relevans i vores nutid.

Det var også en opfordring til, at man på venstrefløjens startede en debat om hvilke krav, man kunne rejse og forsøge at tale modstand op med.

Hvis man tager et blik på de aktiviteter der har fundet sted de senere år, lader det til, at de bevægelser der har rejst sig, er defensive i sit udgangspunkt, og opstår i protest mod krisepolitikken. Det betyder i sagens natur, at kravene handler om at undgå nedskæringer eller tilbagerulning af frataget rettigheder.

Men et defensiv krav, er ikke det samme, som et krav der ikke i sidste ende kan presse magthaverne. Det afgørende er, at der bliver mobiliseret på baggrund af kravet. At der er nogle organisationer der kan tale kravet op – og troen på at det kan nytte at samle sig og kæmpe.

Samtidig er det heller ikke lige-gyldigt, at 2011 globalt set var et

år i modstandens tegn. Egypten, Spanien og Grækenland er måske langt væk fra Danmark både socialt og geografisk, men det er den samme bande banditter som der angriber vores rettigheder.

Klimajobs

Enhedslisten, LO Storkøbenhavn og andre der arrangere EU-demonstrationen d. 29 marts under parolen "Forandring nu" rejser krav om indførelse af skat på finansielle transaktioner og klimajobs, når EU's ledere samler sig i København. Hvordan skal vi så forstå disse krav?

Man kan først og fremmest sige, at kravet om klimajobs som Enhedslisten senest gjorde til en del af deres valgkampsmateriale, giver god mening både på lang og kort sigt.

Det er på den korte bane et forsøg på at gøre noget ved den stigende arbejdsløshed som krisen skabt. Dernæst er det på den lange bane faktisk et forsøg på at nedbringe vores CO2-gevaldigt ved at omstille os til grøn energi, bygge og renovere miljørigtigt og omstille vores landbrug. Konkret vil det forbedre levestandarden for mange arbejdere der kommer

i job og samtidig sikrer, at vi bliver mindre syge fordi, at forureningen formindskes.

Klimajobs er til dels et realistisk krav, da store spillere blandt vores hjemlige kapitalister efterspørger især energirenoveringer. De ser et stort potentiale for at udvikle nye teknologier og prøve dem af på det hjemlige marked, for derefter at kunne gøre det til et nyt eksporteventyr. Hvis man ser på hvilke emner der er på dagsorden i store konferencecentre og blandt forskellige lobbyorganisationer, ser man også, at 'Energirigtig byggeri og renovering' er "hot stuff".

Men selvom dele af kapitalistklassen er for nogle af de initiativer som planen indeholder, er staten samtidig presset på den ene side af finanskapitalens krav om bankpakker og nedskæringer på statens budgetter. På den anden side er det heller ikke helt lige-gyldigt hvad, vores mest magtfulde kapitalist, Mærsk, mener om omstilling til grøn energi. Staten er et udtryk for et kompromis imellem forskellige klasser, og internt blandt kapitalisterne hersker der også forskellige interesser.

Skat på finansielle trans-

aktioner

Kravet om skat på finansielle transaktioner (Tobin Skat) bliver behandlet nærmere i anden artikel i avisen (se side 13). Ganske kort kan man sige, at det er et fornuftigt krav af flere årsager.

Strategisk, da det i høj grad udstiller forskellen imellem de radikale og S-SF. Samtidig ser det faktisk også ud til, at det er et realistisk krav der kan gennemføres – da store dele af EU er for.

Deres perspektiv handler om, at pengene skal bruges i en slags opsparing til bankpakker ved fremtidige kriser, og selvom det perspektiv er problematisk, betyder det alligevel, at selv en skat på 0,1 promille af transaktionerne, vil synliggøre de enorme rigdomme som spekulanter faktisk råder over og endeligt, at spekulanterne selv kommer til at betale en del af regningen for krisen, frem for det kun er os.

2 skridt på vejen

Disse to krav vil langt fra alene skabe socialisme. De vil forbedre forholdene for arbejderklassen, men kan højst defineres som minimumskrav eller delkrav, som arbejderpartier kan rejse inden

for en parlamentarisk virkelighed. Problemet er, at krisen presser på og gør de traditionelle arbejderpartiers reformer til nedskæringsreformer. I det perspektiv er vejen til revolution ikke brolagt med reformer som Lenin ellers sagde.

Trotsky skrev i Overgangsprogrammet at "Hvis kapitalismen er ude af stand til at tilfredsstille de krav, som uundgåeligt opstår af de ulykker, den selv har skabt, så lad den gå til grunde."

Af samme grund, burde man samtidig med, at man mobilisere på baggrund af krav som klimajobs og Tobin skat, også sætte en overliggende der i højere grad, truer kapitalisternes magt og rigdom og gør op med krisepolitikken. I Enhedslistens principprogram står der:

Hvis kapitalejerne vil blokere for reformer med trusler om kapitalflugt, vil vi ikke pænt opgive og sige undskyld, men tværtimod rejse krav om yderligere indgreb mod kapitalen, der kan vanskeliggøre kapitalflugten: Lukning af Børsen og nationalisering af bankerne f.eks.!

Vi spørger hvorfor ikke?

En historie om den tyske efterretningstjeneste

Skandalen om den nazistiske terrorcelle, også kendt som Döner Morderne i medier, bringer den tyske efterretningstjeneste i interessens midtpunkt.

Arno Klönne bringer lys i mørket.

Det er en meget voldsom skandale: Fra den nazistiske undergrund kørte i årevis en politisk målrettet mordserie, uden at politi og retsvæsenet satte sig på sporet af gerningspersonerne. Gerningerne fik mærkatet "shawarmadrab", fordi de morderiske "hjemmeværnsmænd" gik efter folk med tyrkisk baggrund.

Og myndighederne var blindøjede, selvom det miljø, hvor gerningsmændene stammede fra, stod i tæt kontakt med tjenester, som skulle tjene til forfatningens beskyttelse. På trods af det? Eller netop derfor? Det er spørgsmålet, på hvilket vi ikke kan få noget svar fra de relevante ministerier. Det er også højst usandsynligt, at parlamentet bringer lys i sagen.

Hemmeligt og helt hemmeligt

Forfatningsbeskyttere er hemmelighedsbærere, og fra tid til anden, under offentligt pres, slipper de nogle skjulte kendsgerninger, men ikke de virkelig risikable. Ifølge deres forståelse af jobbet, ligger det helt hemmelige bag selve hemmeligheden. Offentligheden skal under ingen omstændigheder vide om det, heller ikke i skandaletilfælde og selv ikke udvalgte parlamentarikere.

Altså bliver det ved rutinen. Enkelte afdelingers fallit er skyldig i fejlene, informationsudvekslingen fungerede ikke godt nok, efterretningstjenesterne har brug for flere beføjelser, der er brug for centrale databaser, og sådan fortsætter den gammelkendte sang. Samtidig bliver kritikerne belært: Forfatningsbeskytterne har jo travlt, højreekstremismen er ikke det eneste mål for overvågning.

Hellere "STASI"

Danske Bank i politisk spil om Roj TV

Efter Byretten d. 10. januar dømte den kurdiske tv-station Roj TV for terror, har Danske Bank d. 1. februar spærret stationens konti i banken. Det sker ifølge Danske Banks breve til de to selskaber bag Roj TV, fordi "banken ønsker at sikre sig mod utilsigtet at understøtte pengestrømme, som kunne opfattes som medvirken til terrorisme".

Men de har åbenbart ikke noget problem med, efter lukningen af stationens konti, at modtage de 500.000 kr., der ifølge Jiyon.dk er blevet indbetalt af Roj TV's sympatisører – penge, som Roj TV ikke kan få adgang til.

Forsvarer for Roj TV Bjørn Emlquist siger til Politiken.dk, at "Danske Banks adfærd er hysterisk og forkert. Det kan være, at Tyrkiet er en stor kunde hos

Forfatningsbeskyttelsesmyndigheder har deres egen tradition. De blev grundlagt, da Vestmagtens besættelseszoner blev sammenført i en stat, og besættelsesmagterne tog sig af sikkerhedstjenestene. Ved siden af forfatningsbeskyttelsesmyndigheder etableredes først "Bundesnachrichtendienst" og "Militärischer Abschirmdienst".

Selve navnet "forfatningsbeskyttelse", opfattede tidligere indenrigsminister, Gerhard Schröder, som "en upassende betegnelse". Det ville være bedre at bruge navnet "Tjeneste for statens sikkerhed". Det blev dog ved referencen til forfatningen, som jo også havde en bedre offentlig virkning. Desuden ville navnet vække for mange minder om STASI (Sikkerhedstjeneste i Østtyskland, red.) i Øst.

Det ville være naivt at tro, at forfatningsbeskyttelsens formål er at beskytte forfatningen. Statsikkerhed betød i forbundsrepublikkens første år, at tage parti for Vesttysklands integration i den Nordatlantiske blok og Vestens side i den kolde krig.

Ifølge denne logik skulle myndighederne føre kampen imod "de røde", imod kommunisterne, men også imod alle de grupper og mennesker, som søgte en fredelig overenskomst med "Østblokken" eller var imod vesttysk militarisme.

"Godt personale er svært at få"

Efterretningstjenester har brug for erfarne medarbejdere og villige muldvarpe. Disse var der mange af i den kolde krig. Man rekrutterede topfolk fra det nazistiske

dem – det ved jeg ikke. De har i hvert fald ikke noget retmæssigt grundlag for at beholde de penge".

Danske Banks handling er en politisk handling, hvilket passer fint ind i det politiske spil, der er hele grundlaget for sagen mod Roj TV. Wikileaks afslørede allerede tilbage i november 2010 nogle dokumenter, hvoraf det fremgår, at Tyrkiet ville støtte Anders Fogh som ny generalsekretær i NATO, hvis han lukkede eller ville "undersøge det juridiske aspekt ved at lukke tv-stationen".

RojTV kører nu en fogedsag mod Danske Bank, og flere kurdere har boykottet banken i protest.

AF SONJA LANGE

"Tredje rige", der allerede i nazitiden havde oparbejdet vigtig erfaring i

forfølgelse af kommunister og andre "statsfjender."

I metalfagforeningens blad kunne man læse i 1963: "Forbundsrepublikkens forfatningsbeskyttelse beskæftiger frihedens dødsfjender. Tidligere chefer af SS, forhenværende embedsmænd og agenter fra nazisternes sikkerhedstjeneste sidder i vigtige poster."

"Konstruerede forfatningsfjender"

Efterretningsmyndighedens chef var i første omgang den eventyrlige Otto John, som fik sit job gennem den britiske efterretningstjeneste, men senere flygtede på mysteriøs vis til DDR.

Så fulgte den pålidelige Hubert Schrübbers. Han blev dog tvunget til at træde tilbage, da hans virksomhed i Nazityskland blev til et problem.

Endnu i 1963 var indenrigsministeriet mindre hensynstagen - det afviste kritik af sit personalevalg: "Der findes kun få kræfter, som magter de svære opgaver her. Et tiltrængt sikkerhedsbehov ville blive sat på spil, hvis de kritisable medarbejdere blev afskediget."

Forbuddet af Tysklands kommunistparti i 1956 gav dem mulighed for at udvide jagten på kommunister. For titusindvis af retssager blev der skaffet beviser med tjenestens hjælp, og det ramte ikke kun kommunistpartiets medlemmer, men oppositionelle mennesker i det hele taget. Advokaten Heinrich Hannover har senere i sin bog bevist, hvordan "forfatningsfjender" blev konstrueret i strid med grundloven.

"Grundloven ikke forstået"

Sådanne traditioner varer længe. Lad os iagttage den aktuelle åndelige tilstand i efterretningstjenesten: Stadigvæk gælder agitation for antikapitalistiske alternativer som "statsfjendtlig virksomhed". Åbenbart mangler evnen til at forstå forbundsrepublikkens grundlov.

Med "frihed-demokratisk grundorden"

men der under ingen omstændigheder, at borgerne er forpligtigede til at tilbede markedet. Kritik af de eksisterende magtforhold er altså ikke et tegn på demokratifjendtlighed.

"Normalt kriminelt"

Hvis man kigger på efterretningstjenestens hemmelige del, og her ligger hovedvægten, er man nødt til at spørge sig: Hvad skal man mene, hvis en statslig organisation gør brug af operativ virksomhed, som normalt må betegnes som kriminelt, fx bedrageri og ikke anmeldte strafbare handlinger?

Hvis efterretningstjenestens muldvarpe arbejder ivrigt i politiske grupper eller partier og skaffer dem indflydelse, selvom de er antidemokratiske og racistiske, og hvis der endda bliver stillet dem økonomiske midler til rådighed fra statens side, så er man nødt til at spørge sig, hvem infiltrerer så hvem? Retfærdiggør interessen i at beskytte sine kilder, at forfatningsbeskyttelsen dækker over forbrydelser?

"Hullet i Celle"

Et eksempel på, hvordan efterretningsaktiviteter kan gennemføres uafhængigt fra statsligt opsyn, var "hullet i Celle."

Forfatningsbeskyttelsen i Nedersaksen arrangerede ved denne "aktion ildtrylleri" et sprængstofangreb på et fængsel for at vinde tilliden hos en nazistisk fængselsindsats, som var nyttig for dem.

Hvem skulle i lyset af sådanne praktikker gøre en forskel mellem ægte og iscenesat terrorisme? Hvad angår forfatningsbeskyttelsens offentlige kendte præstationer, så har den kendte kritiker af efterretningsevne, Rolf Gösner, påvist, at denne virksomhed ikke kan forenes med retsstatslige principper. Ydermere er den til skade for frihed og demokrati. Det er på tide, at vi ikke accepterer sådanne tjenester fra den kolde krig som en normalitet.

FRA DET TYSKE SOCIALISTISKE MAGASIN WWW.MARX21.DE
OVERSÆTTELSE: STEFAN GODAU

EGYPTEN

Fabrikkerne og pladserne er én hånd

Ikke mange tror længere på parolen fra 25. januar-revolutionen: "Hæren og folket er én hånd".

Cairo, 27. januar: Uden for det statslige TV's bygning på Maspero, tæt ved Tahrir-pladsen, demonstrerer folk i solidaritet med de mediarbejdere indenfor, der kæmper for ærlig reportage i medierne.

Dalia Soqrat, der arbejder på kanalen "Nilen Live", fortæller:

- Efter revolutionen startede nogle af os en bevægelse kaldet "Uafhængige Mediarbejdere". Vi er en gruppe arbejdere i TV-bygningen, som er utilfredse med den måde medierne rapporterer om, hvad der sker i Egypten lige nu. Efter revolutionen troede vi, at tingene også ville blive anderledes i TV. Men desværre er intet forandret.

- De fortæller os bare, at "der var et telefonopkald 'ovenfra' - du kan ikke sige det eller det". Hvad skal det betyde? Så nogle af os er startet med at sige Nej - uanset konsekvenserne. Vi er begyndt at sige "Hvis du siger, at den gæst vi har inviteret ikke skal komme, så giv mig et officielt brev fra ham, hvor han siger, at han ikke ønsker at komme." Og det kan de selvfølgelig ikke. Til sidst får vi den gæst, vi vil have.

- Vi må tro på, at vi kan tvinge dem til at ændre medierne. Vi kan ikke bare gøre det udefra. Vi kan se masser af folk udenfor, som støtter os. De er ikke mediarbejdere, men de er kommet for at støtte mediarbejderne. Mediarbejderne må føle, at de har folkets tillid.

Kamp om revolutionen

Protesterne inden for og uden for Maspero er blot ét lille, men meget symbolsk, billede af den kamp, der foregår i Egypten ét

år efter 25. januar-revolutionen.

På den ene side er regimet, som blev rystet af revolutionen. De måtte ofre Mubarak, men bevarede kontrollen over staten: Militæret, sikkerhedsstyrkerne, politiet, ministerierne, institutionerne.

Den magt forsøger de at bruge til at rulle bevægelsen tilbage. Med deres voldsapparat forsøger de at genopbygge "frygtens mur". Med religiøs splittelse forsøger de at få folk til at slås indbyrdes i stedet for mod regimet.

Og gennem afholdelse af valg forsøger de at vinde legitimitet - især blandt de kræfter, som tror de kan forhandle sig til forandring: De "liberale" og Det muslimske Broderskabs ledelse.

På den anden side er den sociale virkelighed for det store flertal af Egyptens 80

millioner mennesker, hvor over 40 pct. stadig lever for under 2 dollars om dagen (og halvdelen af dem for under 1 dollar).

Og der er den politiske virkelighed, hvor over 12.000 civile er stillet for militærdomstole siden revolutionen. Tusinder er stadig fængslet. Demonstrationer angribes voldeligt af militæret. Strejker er forbudt osv. osv.

Alligevel fortsætter demonstrationerne og strejkerne. Ingen af de to sider er endnu stærke nok til at slå den anden.

Bevægelsen fra nedenu

På tusindvis af arbejdspladser og uddannelsessteder foregår der en kamp for det, der under den portugisiske revolution i 1974-75 blev kaldt "saneamento" (oprydning). En kamp for at fjerne de "mini-

Mubarak'er", som kæmper for at bevare deres magt og privilegier.

De nye uafhængige fagforeninger organiserer nu omkring 1,5 millioner arbejdere.

De kræver højere mindsteløn (og markant: en maksimal løn på 10 gange mindstelønnen), ret til organisering, gennationalisering, "oprydning" i statsinstitutioner og virksomheder, stop for prisstigninger, gratis sundhed, fastansættelse for de mange på korttids-kontakter - blot for at nævne de mest centrale og fælles krav.

Strejker er motoren

Gadeprotesterne - og regimets angreb på dem - er de mest synlige udadtil, og demonstrationerne på årsdagen for 25. januar var enorme.

Men bag dem er hundredtusinder involveret i daglige kampe på deres arbejdspladser. Langt de fleste af dem er endnu ukoordinerede. Men det er ved at skifte.

September 2011 var den største strejke-måned siden revolutionen, hvor bl.a. op mod en halv million lærere var i strejke - på opfordring fra deres fagforeninger. Også i andre sektorer er der stigende koordinering.

En revolution er en proces, ikke blot en begivenhed. Processen handler om at inddrage Egyptens millioner af arbejdere, studerende og fattige i, gennem egne erfaringer, at samles om at føre revolutionen videre.

Initiativet til, at det sker, kommer fra revolutionære socialister og aktivister i de uafhængige fagforeninger.

JØRN ANDERSEN

Kaotiske tilstande i Libyen

Libyen ligner, ca. 100 dage efter Muammar Gaddafis fald, et land i kaos.

Lørdag d. 21. januar stormede vrede demonstranter regeringsbygninger i Benghazi i den østlige del af landet. Blot to dage efter indtog militsen '28. maj Brigaden' byen Bani Walid sydøst for hovedstaden Tripoli.

Militsen, der indtog byen, er en blandt

flere, der ikke anerkender overgangsrådet NTC's styre. Manglende lov og orden og "selvtægtsmilitser" hærgen vidner om et land, der ikke har fået sikret den fred, som mange libyere havde håbet på.

"Når der er våben til stede og når usikkerheden er så høj, skal der ikke mere en én bilbombe eller attentat til at starte en borgerkrig". Sådan lyder det fra det tidligere

medlem af "Den Libyske Islamiske Kampgruppe" Noman Benotman.

Den somaliske flygtning Zakarias beskrev forholdene i landet til den britiske avis Sunday Times fra Malta, hvor han sidder i eksil, som "et nyt Somalia", hvor "lovløsheden hersker og alle bærer våben."

En kamp om magten og utilfredshed med NTC

Over hele Libyen udkæmpes kampe mellem militser - både dem der under Libyenkrigen kæmpede mod hinanden - men også mellem dem, der kæmpede side om side mod Gaddafi-regimet.

Formålet med militsernes hærgen i Libyen er udover jagten på tidligere Gaddafitilhængere, ifølge avisen The Telegraph, også at sikre sig magt og indflydelse, f.eks. med kontrol af lokalområderne, andre med kontrol af narkotikahandel. Militserne er meget forskelligt sammensat, nogle med tætte bånd til regeringen, andre er modstandere af den.

Flere analytikere peger på, at det er utilfredsheden med et samfund, der ikke fungerer, som den primære årsag til urolighederne. Der er langt vej til valget, der først finder sted til sommer og befolkningen oplever med konstante strømsvigt, manglende lov og orden, og korrupsion, et

NTC, der ikke lever op til forventningerne.

Angrebet på regeringsbygningerne i Benghazi blev fordømt af lederen Mustafa Abdel Jalil, næstformanden for overgangs-rådets Abdel Hafiz Ghoga valgte at trække sig fra sin post.

Tortur i Libyske fængsler

Udover de kaotiske tilstande rundt omkring i landet eksisterer der udbredt tortur i libyske fængsler. Op mod 8500 tidligere Gaddafi-tilhængere sidder i dag i fængsel og er udsat for tortur.

For halvanden uge siden trak læger uden grænser deres udstationerede hjem i protest mod forholdene og Amnesty International og senest FN har fordømt tilstandene.

Alt i mens gøres der ikke noget ved forholdene, af de lande, dvs. NATO-styrkerne, der assisterede oprørerne i kampen mod Gaddafi. Torturen og mordene på fangerne udøves uden juridisk baggrund og med skjult bevilling fra det siddende styre.

PETER SCHJERNING

Regeringen freder banker og spekulanter – igen

Debatten om beskatning af finansielle transaktioner viser endnu en gang, at S-R-SF ikke har tænkt sig at lade banker og spekulanter betale regningen for krisen.

Forslaget om en skat på finansielle overførsler har skabt voldsom debat både i Danmark og i de øvrige EU-lande. EU-Kommissionen har således foreslået at indføre en såkaldt Tobin-skat, opkaldt efter den amerikanske James Tobin. Konkret foreslår Kommissionen en skat på én promille af handler med aktier og obligationer samt 0,1 promille på salg af derivater. Et stort flertal af EU's regeringer, anført af Frankrig og Tyskland, støtter idéen om en finansskat, mens især Storbritannien tegner sig for modstanden.

At den danske regering på EU-plan hører til de få modstandere skyldes især Det Radikale Venstre, der da også får økonomisk støtte fra bankernes brancheforening Finansrådet, hvis toplobbyist hedder Lars L. Nielsen og repræsenterer De Radikale i DR's bestyrelse. Netop De Radikales ihærdige forsvar for bankernes interesser ønskede ungdomsorganisationerne DSU, SFU og SUF at sætte fokus på i en annoncekampagne med overskriften "Margrethe Vestager er i lommen på bankerne". Da S-SF havde banket deres ungdomsorganisationer på plads, blev den dog aflyst i sidste øjeblik.

Opgør med markedslogikken

Regeringens bekæmpelse af den foreslåede finansskat er ikke første eksempel på regeringens modstand mod yderligere beskatning af finanssektoren. Som bekendt forsvandt S-SF's forslag om en bankskat på beskedne 2 milliarder under regeringsforhandlingerne. Regeringen begrundet

sin modstand mod Tobin-skatte med påstået svækkelse af EU's konkurrenceevne over for resten af verden. Dette er blot en zombieagtig gentagelse af de seneste årtiers altdominerende argument for de utallige angreb på velfærdssydelser, lønninger og arbejdsforhold, der har fundet sted i samme periode. Som socialister må vi dog aldrig lade os indfange af markedets logik.

Hvorvidt vi støtter et givent politisk krav bør derfor ikke afhænge af om det øger el-

ler mindsker lysten hos private investorer, som regel store multinationale virksomheder, til at investere kapital. Modsat private investorer, hvis beslutninger i sidste ende tages ud fra snævre profit-hensyn, skal vi derfor basere vores krav på, om de opfylder menneskelige behov eller ej. F.eks. er behovet for nødvendige forbrugsgenstande fra industrien og landbruget samt pleje, pasning, undervisning osv. fra den offentlige sektor ikke blevet mindre på grund af

kapitalismens krise. Tværtimod.

Forhindrer ikke nye kriser

Derfor skal vi kræve, at samfundets økonomi indrettes efter tilfredsstillende af disse grundlæggende menneskelige behov og ikke efter om det øger private investorers profit. Samme holdning bør vi have til den foreslåede beskatning af den finansielle sektor. Hvis indtægterne fra denne skat, 420 milliarder kroner årligt ifølge Kommissionens seneste beregninger, bruges på nye nødhjælpsskatter til trængte spekulanter, har den ikke vores støtte. Hvis den derimod går til oprettelsen af nye arbejdspladser, praktikpladser, til at forbedre velfærdsordningerne osv., vil vi til enhver tid kæmpe for det.

Den nuværende økonomiske krise udspringer i sidste ende af faldende profitter i den såkaldte "realøkonomi". Det var dét, der var årsagen til den finansielle sektors, herunder diverse spekulative aktiviteter, eksplosive vækst de sidste årtier. Derfor vil den foreslåede finansskat ikke forhindre nye kriser. Men den kan være med til at sikre, at de, der tjente fedt på den bristede økonomiske boble, også betaler regningen for krisen. Danmarks EU-formandskab i første halvdel af 2012 er en oplagt lejlighed til at mobilisere for dette krav.

LARS HENRIK CARLSKOV

DET HAVDE VI ALDRIG KLARET UDEN HENDE

I midten af januar kunne Dronningen fejre 40-års jubilæum som officielt statsoverhoved for Danmark.

Det blev fejret efter alle kunstens regler, og de førende danske medier leverede såkaldt "væg-til-væg-dækning", hvilket vist nok er den journalistiske pendant til en vild bytur, hvor man brænder hele månedens budget af på én gang.

Under alle omstændigheder var det sikkert underholdende, i hvert fald hvis man selv var til stede, og selv om begivenheden efterhånden ligger flere uger tilbage, har de ru tunger og brune næser næppe endnu fortaget sig hos Jes Dorph, Ulla Terkelsen og de andre journalister, der dækkede jubilæet.

Inden da truede et skændigt attentat mod monarkiet dog med helt at spolere festlighederne, idet et flertal i Københavns Borgerrepræsentation ikke ville bevillige de 400 servietter til en beskedne samlet pris på 40.000 kr., som Dronningen ønskede sig og endda selv havde designet.

Hun måtte derfor nøjes med selvdesignede servietter for 20.000 kr., ikke mindst til De Konservatives store fortørnelse, og Dronningens servietunderforsyning er da bestemt også et spørgsmål, der kan banke partiet op over spærregrensen ved næste valg.

Også fra denne avis skal der lyde et stort og varmt til lykke til majestæten. Som ingen anden har hun nemlig perfektioneret den ædle kunst at overklippe røde snore i forbindelse med officielle åbninger og indvielser. Hun har lært håndværket af sin far, der lærte det af sin af far osv..

Med lige dele træningsiver og nedarvet talent har hun gennem årene raffineret sin overklippingsteknik til et niveau, der tangerer det sublime. En sand ekvilibrist på sit felt. Én ting er i hvert fald sikkert: Vi havde aldrig klaret alle de snore uden hende.

LARS HENRIK CARLSKOV

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

MØDEKALENDER ISU/IS

København

Alle møderne er på Støberiet, Blågårdsgade, kl. 19.00.

16. februar: Trotskijs Marxisme.

22. februar: Offentligt møde: Kampen mod nazisterne - fra Søllerød-gade til Breivik/Hvem er EDL og hvordan bekæmper vi dem?

1. marts: Hvorfor angriber Socialdemokraterne deres egen velfærdsstat?

8. marts: Moderne kvindekamp - nu med poledance.

15. marts: Bogudgivelse - Socialismens ansigter.

16. marts: Demonstration: 20 år for Søllerødgebomben.

Odense

Alle møderne er kl. 19 i Ungdomshuset, Nørregade 60.

14. februar: Kampen mod racisme og facisme -hvordan bygger vi modstanden?

21. februar: Hvem er EDL?

28. februar: Hvorfor og hvordan bygger vi revolutionært parti?

6. marts: Den revolutionære udvikling i Egypten.

13. marts: Hvorfor er fagforeningerne så defensive? Og hvor er den faglige venstrefløj?

20. marts: Ingen krig mod Iran

Århus

Alle møderne er kl. 19.30 på Studenternes hus, Stakladen, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3.

21. februar: Enhedsfrontens metode.

6. marts: Mødeemne ikke fastlagt.

20. marts: Mødeemne ikke fastlagt.

24. marts: Lokal seminar. Mere information følger.

Kalender

Odense:

15. februar: Organiseringsmøde for 16. marts arrangement - 20 år efter bomben i Søllerødgade.

Kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60.

København:

16. marts - tyve år efter bomben i Søllerødgade

Mandag den 16. marts kl. 17:00 - 20:00, Sted: Blågårdsgade, 2200 København N, Arrangør: AFA, se www.16marts.dk

Mandag den 16. marts 1992 sprang en bombe i Internationale Socialisters (IS) kontor i Søllerødgade 33 på Nørrebro. 29-årige Henrich Christensen, som var på IS-kontoret den dag, blev dræbt af bomben.

Det er nu tyve år siden, men truslerne fra den yderste højrefløj er stadig til at tage og føle på. Derfor arrangerer Antifascistisk Aktion demonstration den 16. marts 2012 klokken 17.00 fra Blågårdsgade Plads.

Usikker fremtid for den syriske revolution

Det arabiske forår fortsætter med opstanden i Syrien, der er vendt mod landets diktator Bashar al-Assad. Opstanden har nu varet et år, og står ved en skillevej.

Regimet har sat ind med massiv undertrykkelse - 5.000 er blevet dræbt siden opstandens begyndelse, og tusinder flere er blevet fængslet og tortureret. Samtidig prøver USA og EU at blande sig i revolutionen og frembringe en løsning, der er favorabel for dem.

Regimet har ikke tilstrækkeligt med loyale tropper, til at kontrollere enhver syrisk by. I stedet har der været flere brutale belejringer af oprørske byer, hvor tanks og artilleri er blevet brugt mod civile. Andre steder sætter regimet bølgekorpser og snigskytter ind mod demonstranterne. Soldater fra den syriske hær har sluttet sig til opstanden, de kalder sig 'den frie syriske hær', og de er i kamp mod regimet.

Den hårde repression har lagt et enormt pres på demonstranterne og de lokale koordineringskomitéer, der er de revolutionære basisorganiseringer. I oktober sidste år, blev 'det syriske nationale råd' stiftet i Istanbul, med støtte fra USA, EU og golf-emiraterne. Rådet udtrykker vestmagternes ønske om at komme af med Assad, men bevare den undertrykkende stat. Burhan Ghalioun, leder af det syriske nationale råd, har udtalt at: "Vi ønsker at skelne mellem regimet og staten i Syrien. Der vil ikke opstå kaos som i Libyen. Vi har stadig magtfulde militære institutioner, som vi ønsker at bevare". Gennem NATO's militære indgriben i den libyiske borgerkrig fik vesten oliekontrakter o.a., men var, mildt sagt, ikke entydige i deres modstand mod Oberst Gadaffi.

Det er heller ikke for menneskerettigheder og frihed, at vesten indførte sanktioner mod Syrien. Da den syriske opstand brød ud, var der først stilhed fra USA. Udenrigsminister Hillary Clinton kaldte Assad for en "reformator", og formanden for senatets udenrigskomiteé, tidl. præsidentkandidat John Kerry, sagde, at man skulle give Assad "en chance". Det arabiske forår chokerede vestmagterne, de fik lidt kontrol tilbage ved, at intervenere i Libyen, men har ikke politisk og økonomisk råd til at antænde endnu en krig i Mellemøsten. I stedet cirkulerer nu et papir, fra en britisk tænketank og det syriske nationale råd om muligheden for, at Vesten opretter en flyveforbudszone over dele af Syrien, som den de gennemførte over irakisk Kurdistan.

For at den syriske revolution kan bevæge sig fremad må enhver tanke om vestlig intervention droppes. De venstreorienterede i de lokale koordineringskomitéer bør argumentere for, at kampen skal føres ind på arbejdspladserne. Der har været flere generalstrejker mod Assad i adskillige byer, hvor arbejdspladser såvel som butikker har haft lukket. Men en sådan protest, på tværs af klasseskel, har ikke rodfæstet kampen på arbejdspladserne. Her kan der læres fra egypterne. Det var, da arbejderklassen gennemførte de massive strejkebølger, at revolutionen for alvor tog fart, og diktatoren Mubarak faldt på 18 dage.

JESPER HØI KANNE

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

Adresse:

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Postnr./By:

Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Politiets Facebook-søgninger er et angreb på demokratiet

Politiets brug af information fra Facebook om Cop15-demonstranterne blev heldigvis underkendt som bevismateriale både i By- og Landsretten. Alligevel mener anklagemyndighederne (som jo også er politiet), at de har hjemmel til fremover at undersøge folk via Facebook.

”Vi er tilfredse med, at Landsretten anerkender, at det er relevant at føre bevis om de frihedsberøvedes fortid. Dermed er det ikke retssikkerhedsmæssigt betænkeligt eller på andre måder dubiøst, men derimod principielt relevant, om man er en kendt uromager”, siger kammeradvokat Sune Fugleholm til dagbladet Politiken. Det er sandsynligvis at stramme den.

Men desværre for retssikkerheden og vores privatlivs fred har hverken Byretten eller Landsretten gjort politiets Facebook-søgning ulovlig, men alene forholdt sig til, om oplysningerne var irrelevante for erstatningskrav for uberettiget anholdelse og dermed afvist oplysninger i sagen.

Der verserer en sag ved Datatilsynet, men det er interessant at dvæle med politiets argumentation. De mener, at man ved at indsamle disse oplysninger, kan danne et billede af folk som ”ballademagere” og dermed gøre det legitimt at gribe til præventive anholdelser, som ved Cop15.

Ideen synes at være, at hvis man kan tegne et billede af aktive folk på venstrefløjens som ”professionelle ballademagere” i politiets terminologi, så burde det være nok til, at retten siger god for at arrestere folk, inden de har fortaget noget ulovligt.

Men hele det tankesæt er udemokratisk og viser, at den såkaldte ”lømmel-paragraf” bygger på gyngende grund i en retsstat. Hvordan kan man være ”skyldig” på forhånd? Det er det, som præventive anholdelser faktisk handler om.

Det er selvfølgelig udmærket, at der findes et efterretningsvæsen, som kan opsnappe mulige ugeringer, som sætter menneskers liv på spil og derigennem kan afsløre planer om at dræbe andre mennesker eller røve banker. Efterfølgende må en retssag afsløre, om politiets beviser kan holde. Men brugt overfor tusindvis af demonstranter bliver det i virkeligheden blot til et politisk våben, for at forhindre helt lovlige aktiviteter.

I praksis har det vist sig at være umuligt at løfte bevisbyrden om, at disse 944 specifikke demonstranter havde til hensigt at foretage lovovertrædelser. Alene af den grund, at hovedparten af de tilbageholdte ingenting havde med den såkaldte ”sort blok” at gøre. Politiet havde åbenbart skidt i nælterne.

Selv forklarer de det således, »Det er korrekt, at det var den sorte blok, som politiet havde besluttet at frihedsberøve. Men alle 944 var til konkret og nærliggende fare den dag, og i den anledning og i den sammenhæng ... blev de alle sammen defineret som sort blok«, sagde kammeradvokat Sune Fugleholm dengang. Derfor greb politiet efter strå for at forklare hvorfor knibtang- og ”futtog”-aktionen var nødvendigt.

Her kommer Facebook-søgning ind i billedet. Kunne man sværte folk til, havde man måske en mulighed for at løfte en bevisbyrde, man faktisk manglede. Det svarer til, at en forsvarsadvokat i en voldtægtssag forsøger at forsvare sin klient ved at undersøge ofrets Facebook-profil, for at finde eksempler på et letlevende liv.

Som Professor i straffeprocessen Eva Smith siger, ”Det er jo ikke rimeligt, at ens liv bliver endevendt, fordi man klager over politiet over en uberettiget anholdelse – og i øvrigt får erstatning. Det er et angreb på demokratiet.” Jo hurtigere ”lømmel-paragraffen” bliver afskaffet, jo bedre.

KRIMINOLOG, CHARLIE LYWOOD

Hvordan bekæmper vi nazismen?

I tider med dyb økonomisk krise, stigende arbejdsløshed, og øget polarisering i samfundet vil truslen fra det yderste højre vokse. Det er afgørende, at socialister, humanister, fredelskende mennesker og arbejderklassen generelt er klar til at konfrontere denne trussel.

Ellers vil det ikke kun få fatale konsekvenser for nazisternes erklærede fjender såsom udlændinge og venstreorienterede, men for alle dem, der ikke passer ind i nazisternes forskruede verdensbillede - og ikke mindst for arbejderklassen som helhed. Det viser historien os med pinefuld klarhed.

Kan man tie nazismen ihjel?

Som det er mange bekendt, og som det også omtales andre steder i denne avis, planlægger europæiske højreekstremister en anti-islamisk demonstration i Århus lørdag den 31. marts.

Det stiller spørgsmålet, hvordan bekæmper vi nazismen og fascismen bedst muligt?

Mennesker, som ønsker at bekæmpe fascismen effektivt, bliver altid stillet over for de samme argumenter. De mest almindelige lyder som følger: ”Jeg er ikke enig i, hvad fascisternes siger, men jeg vil forsvare deres ret til at sige det. Vi lever trods alt i et demokratisk samfund.”

Men ytringsfrihed og andre aspekter af demokratiet, som det er lykkedes os at opnå, kan ikke på nogen mulig måde forsvares ved at give nazisterne ret til at tale frit.

Et andet argument er, at det ville være bedre at vinde over fascisterne i en fornuftig diskussion, eller at man simpelthen bare skal ignorere dem, fordi deres argumenter er så langt ude, at de umuligt vil kunne samle opbakning i befolkningen.

Disse argumenter er imidlertid fuldstændig forkerte. For det første får nazisterne magt gennem terror, ikke gennem deres argumenters

kraft. Hvis de får magt, vil det gøre en ende på al ytringsfrihed og alle andre former for demokrati. Det er derfor socialister, som er helhjertede tilhængere af ytringsfrihed og åben debat siger, at nazisterne netop må bringes til tavshed, hvis man vil stå vagt om disse frihedsrettigheder.

Derfor må vi argumentere for en parole på moddemonstrationen 31. marts, der lyder:

INGEN YTRINGSFRIHED FOR NAZISTER – vi giver plads alle, der giver plads til alle.

Aktionsenhed – NO PASARAN!!

Den eneste måde effektivt at gå til modstand mod nazisterne er at opbygge en samlet kamp imod dem, der inddrager så mange mennesker som muligt. Da fascisternes lever af splittelse og passivitet i arbejderklassens organisationer, er det nødvendigt at modsætte sig dem gennem enhed og aktivitet. Det er det, enhedsfronten betyder.

Derfor skal vi argumentere for, at der til moddemonstrationen mobiliseres så bredt som muligt. Vi vil have de store arbejderpartier, fagforeninger, ungdomsorganisationer og indvandrerorganisationer og lignende med.

Det er dog vigtigt, at man for at vinde bredden ikke går på kompromis med radikaliteten. Det bør være moddemonstrations mål, at stoppe nazisterne i at marchere. Fordi nazisternes primære magt og rekrutteringsbase er gaden, må vi sørge for, at de aldrig kommer til at få magten der.

Hver gang nazisterne stikker hovedet frem, skal de mødes af endnu flere antifascister. Hver eneste nazistisk løbeseddel skal besvares med endnu flere antinazistiske løbesedler.

Der er dog to sider af en vellykket antifascistisk mobilisering – masseaktioner for at forhindre nazisternes marcher og masseaktiviteter for at isolere den fra støtte i arbejderklassen. Fascismen har historisk haft sin rekrutteringsbase blandt små næringsdrivende, arbejdsløse og desillusionerede dele af arbejderklassen.

Derfor må socialister stille sig i spidsen for kampe mod nedskæringer og massefyringer, mod forringelser af den kollektive velfærd, mod elitenes krisepolitik, mod imperialistisk rivalisering – alle disse fænomener fører til øget usikkerhed og mistro for den enkelte.

RASMUS HOLMEGAARD

Alle antiracister til Århus 31. marts

Den 18. januar kom det frem, at europæiske højreekstremister planlægger en anti-islamisk demonstration i Århus lørdag den 31. marts. Bag indkaldelsen står angiveligt European Defence League, som dækker over en række nationale grupper, bl.a. i Danmark, der inspireret af English Defence League (EDL) er blevet dannet de seneste par år.

EDL har sine rødder i de tenseske hooligan-miljø, og deres stifter og leder Stephen Lennon er da også dømt for både overfald og for at lede gadeslagsmål. Den højreekstreme masse-morder Anders Breivik er varm tilhænger af EDL og har tidligere deltaget i en af deres demonstrationer.

I demonstrationen deltager også Stop Islamisation of Europe. Denne gruppe benytter sig lige som EDL af en ekstremt aggressiv racistisk retorik, og selv om den i modsætning til EDL ikke er direkte voldelig, er

gruppen og dens medlemmer dog ifølge bl.a. Redox's ORG-rapport i tæt forbindelse med folk fra voldelige, nazistiske grupperinger som f.eks. White Pride.

Bagmændene har erklæret, at den racistiske demonstration er et startskud til en bredere europæisk Defence League bevægelse. Demonstrationen er et klart forsøg på at styrke den racistiske højrefløj i både Europa generelt, hvor den flere steder er på fremmarch, og i Danmark, hvor den synes at være i krise.

Modstand

Dette projekt må ikke lykkes og det er derfor vigtigt, at der bliver mobiliseret bredt til en stærk mod-demonstration i Århus den 31. marts. Arbejdet med at planlægge mod-demonstrationen og mobilisere til den, er allerede sat i gang i både Århus og København. Jo flere deltagere og anbefalere, jo bedre.

Så alle kan hjælpe ved f.eks. at bede deres fagforening, parti eller anden organisation om at støtte eller anbefale mod-demonstrationen, ved at mobilisere til og måske indkalde til møde om den på uddannelses-stedet eller arbejdspladsen. Allerede nu, er der siden nyheden om EDL's demonstration, opstået antiracistiske grupper på enkelte københavnske gymnasier.

Arbejdet er kun lige begyndt, men inden længe kommer der flere detaljer om demonstrationen og om hvordan, man kan deltage i arbejdet. Når det sker, vil du kunne læse information og finde link til den organiserede facebook-gruppe på www.socialister.dk.

DENNIS STRØM PETERSEN

Bomben i Søllerødgade

Mandag den 16. marts 1992, kl. 11.32 om formiddagen, sprang en kraftig brev-bombe i Internationale Socialisters lokaler i Søllerødgade i København. Brevbomben dræbte medlem af Internationale Socialister, Henrik Christensen, og lokalerne blev totalt raseret ved eksplosionen.

De skyldige for mordet er endnu ikke blevet fundet, men der er ingen tvivl om, at morderne kommer fra det nazistiske miljø, der var i fremvækst i den periode.

Racistisk vold og "pæn" racisme

Allerede i midten af 1980'erne var racistisk vold i vækst. Angrebet på et flygtningecenter i Kalundborg i 1985 satte gang i en bølge af racistisk hetz mod flygtninge og indvandrere.

I 1987 chikanerede en gruppe "grønjakker" indvandrere ud af et boligkompleks i Studsgårdsgade på Østerbro i København og erklærede Studsgårdsgade for "Hvid by".

Men det var "pæne" politikeres italesættelse af "de fremmede" som et problem, der gjorde racismen til et politisk problem.

Broen mellem de "pæne" politikeres racisme og de voldelige nazi-grupper var "Den Danske Forening" (DDF), stiftet i 1986 med bl.a. de nu "pæne" folketingsmedlemmer for Dansk Folkeparti, præsterne Søren Krarup og Jesper Langballe, i spidsen.

DDF's anti-demokratiske nationalisme blev udtrykt af Søren Krarup således i 1989: "Hvis demokratiet i stedet for at styrke Danmark undergraver landets eksistens, må vi lige som vores fædre se virkeligheden i øjnene og turde sætte noget nyt i stedet."

DDF's formand, jura-professor Ole Hasselbalch, flirtede åbenlyst med fysisk vold. I et papir med titlen "Hvorfor skrive?" skrev han bl.a.: "Hvis man

ikke vil se landet gjort til ruin, ja, så er man henvist til med fysiske midler at hindre, at ødelæggelsespolitikken føres ud i livet."

I de kommende år blev Den Danske Forening udklæknings-sted for nogle af de nazi-grupper, der i de følgende år forsøgte at få offentlig opmærksomhed.

Men det var begivenheder uden for den hjemlige andedam, der for alvor gav nazisterne selvtillid.

Murens fald og "ny verdensorden"

Efter Berlin-murens fald og Østeuropas sammenbrud i 1989 lovede George Bush (den ældre) en "ny verdensorden" med demokrati og fremgang for alle. Virkeligheden skulle dog snart vise sig helt anderledes.

Kort efter startede Bush den første angrebskrig mod Irak. Og i det Øst-tyskland, der samtidig blev "overtaget" af Kohls Vesttyskland, var det arbejdsløshed, ikke velstand, der bød mange østtyskere velkommen.

Samtidig gik kapitalismen globalt ind i sin tredje kriseperiode på under 20 år. Som i dag var politikernes svar offentlige nedskæringer – og jagt på syndebugke.

Venstrefløjen var svækket. Dels fordi dele af den så stalinismens sammenbrud som et nederlag. Men især fordi den ikke havde svar, da krisen satte ind. I stedet for at argumentere for kamp og modstand fra neden kom der især parlamentariske svar.

Nazistisk valgsucces

I dette politiske klima – økonomisk krise, ideologisk opbrud, manglende tro på politikere, udsigt til arbejdsløshed – fik nazister og radikale racister fremgang over store dele af Europa.

Le Pen's "Front National" i Frankrig, Jörg Haiders "Frihedsparti" i Østrig, "Vlaams Blok" i Belgien og i Tyskland

"Republikanerne", "Deutsche Volks Union" og "Nationaldemokratische Partei Deutschlands" – fik 10-15-20 pct. af stemmerne ved mange af valgene i 1991-92.

Overalt blev den parlamentariske succes fulgt op af vold mod flygtninge, indvandrere, venstrefløjen osv. I 1991 begik nazisterne i Tyskland 2074 ulovligheder rettet mod udlændinge. Deriblandt 325 tilfælde af brandstiftelse og 122 voldelige overfald.

Bomben mod Internationale Socialisters kontor og drabet på Henrik var endnu ét af dem.

Nazisternes kan stoppes

En vigtig erfaring fra 1990'erne er, at i en tid med politisk og økonomisk krise kan nazister få bredere opbakning.

Hvis ikke der er en stærk venstrefløj, der kan samle folk om solidariske og kollektive svar på krisen, skaber det rum for andre svar. Så kan nazisternes svar se lige så tilforladelige ud som politikernes snak om, at "vi er alle i samme båd".

Nazisterne skal stoppes mens de er små. Det var hvad der skete i Danmark mellem 1991 og 1995, hvor en enhedsfront af fagforeninger og venstrefløj organiserede protester hver gang nazister og organiserede racister forsøgte at komme ud i det offentlige rum.

Derfor har nazisterne i mange år har været forvist til deres egne små og lukkede miljøer.

I dag er krisen langt dybere end i 90'erne. Så nazister vil igen forsøge at stikke snuden frem.

Lad os bruge erfaringerne fra den gang til at stoppe dem mens de er små – og samtidig bruge mobiliseringerne som afsæt til at komme i offensiven mod den krisepolitik, der giver nazisterne grobund.

JØRN ANDERSEN

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

